

Uppenbarelsen

Uppenbarelsen

– en situationsskiss

Personerna:

Max
Marcus
Marlene
Margit
Kurt
Jenny
Stefan
Martin
Doktor Singh
John
Kim
Frank
Doktor Sun
Ho
Ping
En Khampakrigare
En munk
En uighur
En mongol
Två kinesiska beväpnade vakter

Scenen är omväxlande hemma och på olika håll i Himalaya, sista scenen i Lhasa.

Copyright © C. Lanciai 2008

Scenen inleds med en fest på upphällningen.

Max Har du hört något från Martin på länge?
Marcus Hur i all sin dar kom du att tänka på honom?
Max Jag vet inte. Han bara dök upp.
Marcus Jag har också tänkt på honom en del den sista tiden.
Max Vet du var han är?
Marcus Jag har ingen aning.
Max Men någon vet väl vart han egentligen reste?
Marcus Hans omgivning var egentligen aldrig särskilt intresserad, så han bara reste. Han var specialist på att improvisera och en ensamvarg dessutom. Man visste aldrig var man hade honom. Han levde i tystnad.
Max Men desto verksammare.
Marcus Ja.
Max Men brukar han vara borta så här länge?
Marcus Fråga inte mig.

Max Jag kan inte bli kvitt känslan att han varit borta alldeles för länge.
Marcus Han brukade åtminstone höra av sig.
Max Det är det jag menar.
Marcus Någon här måste väl veta något mer om honom än vi.
Marlene Står ni här och har hemligheter för varandra, eller pratar ni bara skit om hela sällskapet?
Marcus Du är full, Marlene.
Marlene Tror du inte jag vet det? Vad är jag annars här för? Vem pratade ni skit om senast? Säg inte att det var om mig.
Marcus Vi pratade inte skit alls, Marlene. Vi diskuterade en vän som är frånvarande.
Marlene Vem då?
Marcus Martin.
Max Vet du nånting om honom?
Marlene Av alla skumma typer... Har ni ingenting roligare att prata om?
Marcus Vad har du emot honom?
Marlene Han friade till mig en gång. Jag sa nej. Hade han inte frågat hade han fått mig gratis.
Max Du menar inte att du kände dig förolämpad?
Marlene Nej, men det var pinsamt.
Max Varför det?
Marlene Låt oss inte gå in på det.
Marcus Martin hade alltid något frieri på gång. Alla sade alltid nej, för alla ville ha honom, men ingen kunde tänka sig att leva med honom.
Marlene Ungefär så.
Marcus Så de sågade honom och skrotade honom för att han spräckte deras drömmar om möjligheten att kanske någon gång få ha honom för sig själva ändå.
Marlene Ungefär så. Jag vet flera som var kära i honom, men när han ville göra allvar av saken kunde vi inte tänka oss att det skulle kunna fungera.
Max Det gjorde det väl inte heller. Jag vet bara ett förhållande som han hade. Det var ungefär lika eländigt som Tjajkovskijs.
Marlene Var inte Tjajkovskij böj?
Max Det har aldrig bevisats. Det enda som är säkert är att han led av det sexuella. Det vet väl du något om, Marcus, som är psykolog.
Marcus Jag har lagt psykologin på hyllan. Jag orkade inte med den längre.
Marlene Vad var det med Tjajkovskij?
Marcus Det enda säkra med Tjajkovskij är att man inte vet hur och varför han dog. Man vet att han var förälskad i en ung släkting till tsaren, att furstens far inte kunde tolerera en sådan förbindelse, att han därför mobiliserade en grupp aristokrater i den högsta kretsen för att åtgärda situationen, att dessa ställde till med en privat rättegång mot Tjajkovskij och dömde honom till döden genom självmord, som han alltså skulle ha fått order om från högsta ort för att undvika att tsarfamiljen skandaliserades. Detta var på Alexander III:s tid. Man vet inte om Tjajkovskij tog detta på allvar. Sannolikt stod han över sådant. Däremot vet man, att han hade åldrats i förtid, han kände sig förbrukad och oförmögen att fortsätta, kort sagt, han kände att han inte kunde göra mera. Det har påståtts att han dog av okokt vatten under en koleraepidemi, medan andra bestämt påstår att han i misstag åt fel sorters svampar, giftsvampar i stället för champinjoner. Kanske det var avsiktligt, kanske inte. Personligen tror jag att hans öde manifesterade sig som det gjorde just för att han kände att han inte kunde eller orkade arbeta mera. Han hade gjort sitt, och döden tog det som en kallelse och infann sig i det lämpligaste ögonblicket genom en ren slump. Det finns massor av exempel på konstnärer som tagit livet av sig eller

bara dött för att de känt att de inte kunnat producera något mera, som om deras arbete var deras livs enda mening, och som om döden var bättre än arbetslöshet.

Max Tack för denna utläggning, Marcus. Nå, vad tror du nu om Martin? Han har också arbetat hårt hela sitt liv men under de sista femton åren ständigt gett sig ut på allt längre och vildare resor, som om han flydde från sitt arbete, som om han inte längre kunde konfrontera det eller förnya sig på annat sätt.

Marcus Det kan ligga något i det.

Max Vad då?

Marcus Vad du säger.

Marlene Jag tror Martin lever. Vad tror ni?

Margit Vem talar ni om?

Marlene Bror Martin.

Margit Är det inte han som ständigt har resedille? Han reste väl bort första gången för att komma bort från myndigheternas trakasserier av honom.

Max Ja, det gjorde han.

Margit Var är han nu?

Marlene Det är just det som ingen vet.

Margit Men någon måste väl ha reda på honom? Inte försvinner han väl så där bara utan att meddela sig? Han håller väl kontakten med sin mor? Någon ser väl efter hans lägenhet? Det finns ju e-post.

Max Ingen vet något. Det är därför vi undrar.

Margit Han dyker säkert upp. Det brukar han göra. Är det ingen av er som har en cigarett?

Marlene Vi röker inte. Vi bara dricker.

Margit Du är full, Marlene.

Marlene Tror du inte jag vet det. Det är ju därför jag är här. Varför är du här om inte för det?

Margit För att ha roligt.

Marlene Kan man ha det utan att dricka? Nej, det kan man inte.

Margit Tala för dig själv.

Marlene Ska du säga, din borstbinderska.

Max Om damerna är intresserade sitter de och röker holk inne i biblioteket.

Margit Vilket helgerån! Med din tillåtelse, Marcus?

Marcus Jag störs lika litet av cannabisångor som av nikotinrök.

Max Han tål vad som helst.

Margit Jag tror det är just vad jag behöver. Lycka till med era forskningar i fallet Martin. (går)

Marlene Hon gör vad som helst för att berusa sig.

Max Vem i vårt samhälle lever inte för sin dubbelmoral?

Marcus Martin gjorde inte det.

Max Nej, det gjorde han inte.

Marlene Jag behöver en drink.

Max Tror ni han är död?

Marlene Nej, lägg av, va!

Max Var det inte du som påstod att han inte var det? Hur vet du det så säkert?

Marlene Det vet jag inte alls. Jag bara känner det på mig.

Max Det finns ingenting jag respekterar högre än den ofelbara kvinnliga intuitionen.

Marcus Din ironi kan inte missförstås.

Marlene Ska vi slå vad? Jag påstår att han inte är död.

Max Jag kan tyvärr inte påstå mer än att det inte är omöjligt.

Marcus Och hur ska vi få veta svaret?

Max Om han spökar för någon av oss i natt.
 Marlene Du är för äcklig, Max.
 Max Det är meningen. Det är mitt sätt att roa mig.
 Marlene Och var står du, Marcus? Håller du med mig eller vill du med Max spekulera i hans död?
 Marcus Jag vill inte spekulera i hans död, men jag vill gärna veta om, hur och var han lever.
 Marlene Det vill vi alla.
 Max Det är därför vi pratar om honom.
 (*Margit kommer ut i någon brådska, i behärskad panik.*)
 Marcus Vad är det, Margit?
 Margit De har äckliga saker för sig där inne.
 Max Så intressant!
 Marlene Tycker du inte om orgier, Margit?
 Margit Om det ändå bara var orgier.
 Marcus Vad är det?
 Margit (*nästan upprörd, nästan allvarligt skrämmd*) De har gått för långt. De ser syner. De hallucinerar och kan inte se skillnaden mellan illusion och verklighet.
 Max Det är ju därför de röker.
 Marcus (*noterar Margits allvarliga stördhet*) Vad har hänt?
 Margit Kurt påstod att han såg Martin komma ut ur tapeten.
 Max Intrigen tättnar.
 Marlene Det är inget att skoja om, Max. Kurt är nykter.
 Max Var.
 Marcus (*till Margit*) Fortsätter de inne i biblioteket?
 Margit Inte med mig. (*tar hastigt på sig sin kappa och går.*)
 Max Något tycks ha hänt, Marcus.
 (*Kurt, Stefan och Jenny kommer ut från biblioteket.*)
 Jenny Här vill jag inte stanna.
 Max Vad är det med er, gossar? Har ni aldrig sett ett spöke förr?
 Kurt (*uppskrämmd*) Det var inget spöke, Max.
 Max Vad var det då?
 Jenny Det spelar ingen roll. Jag går. (*går*)
 Marcus Vad hände, Kurt?
 Kurt Jag trodde jag hallucinerade. Men de andra såg samma syn.
 Marcus Vad då för syn?
 Kurt Det spelar ingen roll. Jag lämnar dig ensam med den, Marcus.
 Max Hade det något med Martin att göra?
 Kurt Det *var* Martin. (*går*)
 Marcus Stefan, du brukar ju vara sansad. Vad hände egentligen?
 Stefan Ärligt talat så vet jag inte, Marcus, men obehagligt var det, därför att det var samtidigt så tydligt en hallucination och samtidigt så verkligt.
 Max Såg ni alla samma sak?
 Stefan Det var det som var så obehagligt. (*går*)
 Marlene De har råkat ut för en snedtripp allihop.
 Max Martin tycks ha hemsökt dem just när vi talade om honom.
 Marlene Vad är meningen, Marcus? Det är ditt hus. Har det hänt förut?
 Marcus Aldrig så vitt jag vet. Om de ändå kunde stanna och berätta vad som hänt!
 Max Det förstår du väl, Marcus? Martin har spökat för dem, och de flyr fältet skrämnda från vettet.
 Marlene Betyder det att han är död?
 Marcus Det tror jag inte förrän jag ser det.

Max (går in i biblioteket och inspekterar) Här finns ingenting. Det bara luktar berusande gott.

Marcus Det är böckerna, Max. De dammas aldrig, för böcker mår bättre av att inte dammas. Den söta doften parfymrar dammet.

Marlene Jag tror jag sticker. Det här börjar lukta obehagligt.

Max Du klarar dig inte hem ensam, Marlene.

Marlene Följ mig hem då, om du kan försvara mig.

Max Det är nog bäst att jag gör det.

Marcus Oroa er inte. Jag kan städa upp här själv, och jag är inte rädd för spöken.

Max Vänta tills du får se ditt första. Jag tror fem av dina gäster fick sitt livs första idag här hemma hos dig.

Marcus Du vet mycket väl att de var påverkade.

Max Ja, i positiv riktning. Då skärps sinnen, och man blir mottaglig för parapsykologi. Glöm inte att Sherlock Holmes var kokainist.

Marcus Du blandar med Sigmund Freud. Sherlock Holmes var bara morfinist.

Max Knarkare som knarkare. Vad är det för skillnad? De var bäst båda två. – Kom nu, Marlene, skall jag leda dig hem.

Marlene Tror du inte jag kan gå själv, va?

Max Det är det du inte kan. Sköt om dig, Marcus. Ta inte fler drinkar i natt. *(går med Marlene)*

Marcus Kom väl hem. *(De sista gästerna går.)* En drink är just vad jag behöver. Jag behöver rensa tankarna, och bara alkohol kan rensa hjärnan. *(tar sig en drink i lugn och ro, gnolar litet, går sedan in i biblioteket, sätter sig bekvämt och bereder sig att njuta, när han plötsligt ser Martin sitta i en annan fåtölj.)*

Martin! Då var det sant! Vad gör du här?

Martin Känner du verkligen igen mig?

Marcus Vem skulle du annars vara?

Martin Jag trodde aldrig någon skulle känna igen mig.

Marcus Men är det verkligen du?

Martin Jag säger som Jesus: Rör mig inte! Så slipper du få sinnen störda.

Marcus Vad har hänt?

Martin Det skulle du bra gärna vilja veta!

Marcus Förklara dig! Du kommer hit som objuden gäst!

Martin Objuden? Ni har ju pratat om mig hela kvällen!

Marcus Men vad har hänt? Är du verkligen död, eller gör du dig bara till?

Martin Skämtar du?

Marcus Skämtaren här är du om någon.

Martin Tyvärr så är jag rädd för att det är blodigt allvar.

Marcus Så du har inte kommit hit för ditt nöjes skull. Och jag som hade tänkt ha ett så kul party. Du skrämde alla mina gäster på flykten.

Martin Jag beklagar. Men de kommer tillbaka. När de hämtat sig från överraskningen blir de nyfikna och kommer de för att få veta mera. Ingen av er visste ju något om mig, men alla frågade ni om mig. Nåväl, här är jag, som på beställning.

Marcus Vad vill du?

Martin Jag beklagar, Marcus, men det här var mitt enda möjliga sätt att meddela mig.

Marcus Sluta beklaga dig. Nu är du här, så låt oss göra det bästa av saken.

Martin Precis min mening. Du har inte rört din drink.

Marcus Vill du också ha en?

Martin Tack, jag avstår. Det är bättre att *du* dricker.

Marcus Varför det?

Martin Så förlorar du mig inte ur sikte.

Marcus Du är inte precis någon nykterhetsförespråkare.

Martin Det har jag aldrig varit. Jag har aldrig trott på begränsningar.

Marcus Skulle jag förlora dig ur sikte om jag blev nykter?

Martin Eftersom vi har fått kontakt under ditt nuvarande tillstånd tror jag det är säkrast vi behåller det.

Marcus I och för sig, jag har ingenting emot det. (*dricker*) Nå, min vän, vad har du på hjärtat?

Martin Jag sitter fast, Marcus.

Marcus Säg inte att du begått självmord och hamnat i limbo.

Martin Om det ändå vore så enkelt. I så fall skulle jag inte besvära dig utan bara dem som tvingat mig till självmord. Men det finns många sådana, Marcus.

Marcus Självmördare i limbo?

Martin Nej, folk som tvingat dem till självmord.

Marcus Så du är ingen självmördare själv. Alltid något.

Martin Det är rätt. Försök se det positiva i saken.

Marcus Det är inte så lätt. Vad i all sin dar gör du här, Martin, om du inte är här? Du verkar närvarande och frånvarande på samma gång.

Martin Precis. En mycket riktig observation. Jag är inte här, Marcus, men jag besöker dig ändå.

Marcus Så hur kan du vara här utan att vara här? Drömmer jag eller är jag vaken? Men alla mina gäster här i biblioteket såg dig också. Såg de också i syne, eller drömde de bara liksom jag, berusade av sina ångor liksom jag av min whisky?

Martin Du kommer att behöva en whisky till, Marcus.

Marcus Jag är rädd för det. Jag är rädd att jag ställts inför ett olösligt mysterium.

Martin Du närmar dig sanningen, Marcus.

Marcus Men vad är meningen?

Martin Vad visste ni om mina resor egentligen?

Marcus Ingenting, men vi var alltid nyfikna på dem, ty du berättade nästan aldrig någonting om dem.

Martin Ni visste väl ändå att jag brukade resa till Indien?

Marcus Jo, och vi misstänkte det värsta om dina eventuella utsvävningar där.

Martin Du har alldeles rätt. Jag lever bara för mina utsvävningar. Därför är jag här.

Marcus Bara därför?

Martin Du vet ju min svaghet för udda människor, folk som söker sig bort från allfartsvägarna och tar avstånd från den breda massan och konventionalismen, sökarna som bara lever för att söka sig ständigt längre bort, banbrytarna som alltid väcker tvivel, opposition och vanrykte, de farliga profeterna som bara väcker förtroende och kan få vem som helst till lärjunge så länge de är närvarande men som så fort de vänder ryggen till blir föremål för smutskampanjer genom förtal, de stackars enslingarna, utstötta och främlingar för verkligheten, som dock känner verkligheten bortom denna och håller sig till den som betydligt säkrare och sannare än den som falskeligen förmedlas oss genom våra kroppsliga sinnen. De drogs inte alltid bara till Indien utan även till Bali och Nepal men framför allt till Himalaya, och med åren sökte jag mig ständigt högre upp bland bergen. Där mötte jag en gång en sällsam vän.

Marcus En hippie?

Martin Hur visste du det?

Marcus Jag känner ju dig. Du var alltid dragen till hippisarna men kunde aldrig bli någon själv. Vad gjorde han med dig? Gav dig droger?

Martin Tvärtom. Han gav mig upplysning.

Marcus Säg inte att det var en sån där frälsare som nödvändigt ska frälsa hela världen bara för att han är säker på receptet.

Martin Nej, han var ensam, som Erasmus av Rotterdam, och stod bara på sina egna fötter för att bara verka på egen hand.

Marcus En buddhist?

Martin Nej, en grekisk ortodox.

Marcus Nu börjar det bli intressant. Vad gjorde han med dig?

Martin Första gången han tog mig med på sina äventyr gällde det en konferens i Egypten som handlade om islams trovärdighet eller icke.

Marcus Hade islam någon trovärdighet?

Martin Det kom inte att handla om det så mycket som om nödvändigheten av internationell samverkan över alla religiösa gränser. Det gällde religiös globalisering, där alla religioner måste respektera och omfatta och lära sig av varandra. Det förelåg vissa problem i den vägen genom islams inslag av oegentligheter i form av till exempel predikandet av heligt krig eller som det i verkligheten är, aggressiv missionering.

Marcus Typ självmordsbombare.

Martin Nej, de förekom inte då ännu. Det här var långt före elfte september 2001. Men med en liknande konferens lockade han mig till Indien, men den konferensen kom att handla om något helt annat än vad han själv hade väntat sig.

Marcus Vad hade han väntat sig?

Martin Jag vet faktiskt inte. Men jag minns hela konferensen lika klart som om den hade ägt rum igår...

(Scenen försvinner och övergår till ett enkelt rum i Benares där några deltagare sitter i ring på golvet. Martin sällar sig till kretsen.)

Singh Jag förstår att ni är missnöjda. Ni undrar varför vi är här. Ni, herr Olsson, som har betalt en dyr resa från Sverige, ni, herr Westerberg, som har sett fram emot detta i flera månader, och ni, Kim och Jacques, som har kommit hela vägen från Tyskland. Jag förstår er. Men detta är inte en allmän konferens som den vi hade i Egypten. Vi är bara fyra stycken plus en gäst, och det är tillräckligt för vad jag har att säga er.

Westerberg Du lovade mig åtminstone fem muslimer. Vad hände med muslimerna?

Singh De blev överflödiga.

Westerberg Överflödiga? Hur då?

Singh Låt oss se saker och ting som de är. Herr Mohammed var bara en uppkomling. Vi behöver inte honom i våra gamla antika religioner.

Martin Om det är skälet, så kunde vi åtminstone behöva en jude.

Singh Ni har rätt, herr Olsson, men vi behöver inga judar heller.

Westerberg Varför?

Singh Därför att vi inte längre behöver någon monoteism.

(Tystnad. Alla ser på varandra och tänker: herr Singh är en hård jävel.)

Kim Ni behöver nog förklara detta närmare för våra vänner, Pundit Singh.

Singh Och det skall jag göra. Vad har monoteismen gjort för världen? Vad har Gud gjort för världens välfärd? Han är bara en idé. Hans existens har aldrig kunnat bevisas. Han är bara en ursäkt för eskapism, en bekväm idé i en obekväm verklighet. Han är bara en filosofisk spekulation och hypotes – ingenting annat. Men vi måste handlägga verkligheten och avgöra världens öde.

Westerberg Gör ni då er själv till en gud i stället?

Singh Mina vänner, vi är alla gudar. Så sade även Salomo och Jesus till sina lärjungar. Jesus var en gud men inte den enda guden. Johannes Döparen, Petrus, Johannes och Paulus och till och med hans moder Maria var gudar med honom. Ni kan inte förneka att de alla har dyrkats ända sedan de dog.

Westerberg Ni driver med kristendomen.

Singh Nåväl, jag skämtar. Jag behandlar era religioner lättsinnigt. Är det då en så allvarlig sak att skämta?

(Endast Frank drar på munnen.)

Westerberg Vad ni än säger emot Guds existens så kommer det alltid att vidhållas att han existerar.

Singh Bra, herr Westerberg, jag erkänner att ni har rätt på den punkten. Hans existens kommer alltid att vidhållas hur grym Han än är enligt det Gamla Testamentet, vilka brott alla kristna kyrkor än har begått i Hans namn, och hur mycket islamitisk aggression än har mördat folk i alla islamska länder så länge islam har existerat och fortfarande fortsätter att mörda så många som möjligt i alla islamska länder, allt i namn av den Allsmäktige. Ni har rätt. Hans existens kommer alltid att vidhållas av majoriteten kristna, judar och muslimer fastän en sådan Allsmäktig Gud inte är bättre än en Juggernaut som kräver kontinuerliga människooffer för evigt. Jag föredrar att kalla uppfattningen om en sådan gud för en absurd vidskepelse medan ni föredrar att kalla det den otvivelaktiga existensen av en Allsmäktig Gud. Ni har alldeles rätt, herr Westerberg.

(Ny tystnad. Alla tänker: Vad vill han egentligen?)

Westerberg *(efter en paus)* Är det därför ni har bett oss komma hit - för att övertyga oss om att Gud bara är en vidskepelse?

Singh Naturligtvis inte, käre John. Jag skulle aldrig hävda något sådant om inte du och herr Olsson redan hade räddat Guds existens. Jag åsyftar er utmärkta dekalog från Egypten tidigare i år. Där framhåller ni att Gud är lika personlig som opersonlig. Det räddar er Gud. Endast en opersonlig Gud kan accepteras som en universell gudomlighet här i Asien av buddhister och hinduer. Ni har redan räddat Guds existens.

(Tystnad igen, men mindre aggressiv och mera allvarlig.)

Westerberg *(mera insisterande)* Så varför har ni då bett oss komma hit?

Singh *(lutar sig bakåt, suckar)* Jag är en gammal döende man, mina vänner. Min sista möjlighet att åstadkomma någonting i livet var Kims inbjudan till ert möte i Egypten. Jag accepterade gärna inbjudan till ert möte, men jag har aldrig accepterat er Gud. Jag har aldrig varit inuti en moské eller kyrka eller synagoga, och jag kommer aldrig att gå in i någon. Jag önskade dock väldigt gärna följa er till berget Sinai men blev sjuk och dog nästan på kuppen. Men i mitt hjärta visste jag att nästan ingen av er skulle nå berget Sinai.

(tittar lurigt på Martin.)

Westerberg *(efter en paus)* Att herr Olsson nådde Sinai räddade konferensen och monoteismen.

Singh Ja, det räddade er monoteism. Det räddade er nya dekalog. Men jag var med herr Olsson uppe på berget.

Westerberg Prata inte strunt. Ni hade ett epileptiskt anfall.

Singh Jag vet, men i det anfallet såg jag allting klart. Jag såg er framgång och den gamla världens undergång.

Martin Vad menar ni?

Singh Herr Olsson, jag lovade att informera er om vad jag fick veta från de dussintals läkare som jag var i kontakt med när jag skulle arrangera en indisk konferens om Aids. Jag skall informera er om allt jag vet. Det är huvudskälet till att jag inbjudit er hit. Jag kände att ni var de enda tre jag helt kunde lita på. Men den information som jag har att ge er måste förbli konfidentiell. Ni får inte föra ett ord vidare av den utanför detta hus.

Martin Vi lovar att bevara ert förtroende.

Singh *(sänker rösten)* Jag har redan sagt er att vi är alla gudar. Jag är en gud, och ni är gudar med mig. Jag har berättat en hel del för Kim här om vad jag fick veta av läkare från Thailand, Kina, Amerika och Europa. De var mera pessimistiska än någon av oss, och de hade goda skäl till att vara det, för de kände bara till vetenskapliga fakta. Men

jag anar en gudomlig vilja i denna epidemi. Jag har ingått i den viljan. Det är samma vilja hos naturen och allt liv. Ingen av oss och inte ens jag kan tydligt se vad denna epidemi skall leda till, ty situationen förändras från dag till dag. Redan den amerikanske författaren Jack London förutsade en våldsamt epidemisk i det tjugoförsta århundradet som drastiskt skulle decimera hela mänskligheten nästan intill utrotning. Jag vägrar att kalla denna epidemi en akt av Gud. Jag skulle föredra att kalla den en ny modern Juggernaut.

(Tystnad igen, nu helt fri från känslomässiga laddningar.)

Kim Och vad vet ni om epidemin?

Singh Bara att naturen och mänskligheten kommer att överleva. Men vi vet inte efter hur många decennier av ständigt växande massor av offer. Vi känner inte till procenthalten av dem som inte kommer att klara det. Det enda jag personligen kan säga är, att ju fler och ju längre tid, desto bättre.

Westerberg Är det inte omänskligt att säga så?

Singh Var det mera mänskligt, herr Westerberg, att sätta i gång det första världskriget och det andra och att släppa atombomber mot Japan? Kristna släppte atombomber mot oskyldiga buddhister. Vad har er Gud att säga om det, herr Westerberg? Buddhister föredrar att klara sig utan Gud och åtminstone utan en sådan Gud, och det gör jag också.

Westerberg Ni kan inte skylla på Gud för det. Det var länge sedan och enbart ett resultat av historisk materialism.

Singh Kan ni verkligen bortförklara det, herr Westerberg? Kan ni hela såren? Inte ens hela världshistorien kommer någonsin att kunna hela Asiens sår. Och ni kristna tillfogade dessa sår i tron på er Allsmäktige Gud.

Westerberg De som begick sådana brott var materialister. De var inte kristna.

Singh Och är er Gud inte allsmäktig?

Westerberg Vart vill ni komma?

Singh Till att er Gud är en bluff. Kristus insåg det och dog därför på korset, men ingen av hans efterföljare har någonsin insett det. Deras fromhet är en naivitet av en så oerhörd menlöshet att det gör dem alla till heliga idioter, liksom judarna och muslimerna. Jag beklagar dem och skrattar åt dem, och det gör alla hinduer som med förtjusning dränker Europa och Amerika i droger och gör allt vad de kan för att få Aids-epidemin att gripa omkring sig fortare.

Westerberg Ser ni en glädje i att drogproblemen ökar i väst, och ser ni en glädje i Aids-epidemins spridning?

Singh Ja, mentalt gör jag det, liksom ni ser en glädje i er destruktive Allsmäktige Guds förehavanden och liksom vi hinduer ibland ser en glädje i den mäktiga kraften hos Juggernaut.

Westerberg Förstår ni vad ni säger?

Singh Naturligtvis. Jag har råd att säga det, för jag är en döende man. Jag lider av en elakartad form av epilepsi som ständigt blir värre. Jag umgås med döden hela livet. Jag ser livet klart mot dödens bakgrund. Även de flesta muslimer ser en glädje i Ayatollah Khomeinis härjningar. Juggernaut kommer aldrig att upphöra med att kräva människooffer. Er Gud, herr Westerberg, har oturen att vara intimt förknippad med ohyggliga kristna, judiska och muslimska brott genom hela historien, medan vi hinduer föredrar att se de fula sidorna av metafysiska fenomen symboliskt. Juggernaut är inte något konkret. Det är bara en symbol. Bara det som den står för är konkret, men i stället för att se detta ser vi härligheten i den gudomliga Juggernaut. Man kan kalla det den mänskliga svagheten för eufemismer. Viktorianerna, som förenade Indien och gav det åt oss, var experter på den saken.

Kim Herr Singh är en profet.

Westerberg Och tillika en astrolog. Kan ni se mitt öde?

Singh Ni kommer att få en våldsamt död, herr Westerberg, och försvinna i det okända. Det kan mycket väl hända att ni dör i Tibet i fullständig ensamhet. Er olycka denna sommar var antagligen en förvarning.

Martin Kan ni se mitt öde?

Singh Ni kommer att överleva oss alla, herr Olsson, och göra oss alla rättvisa.

Kim Och jag?

Singh Du är en buddhist. Du har inget öde.

Westerberg Och vår franske vän där borta? (*åsyftande Frank*)

Singh Han är vår gäst. Han hör inte till vår krets. Jag tror att han skulle föredra att hålla sig utanför.

Frank Ni har rätt, herr Singh, och jag uppskattar er för att ni respekterar det.

Singh Tack, min vän och ärade gäst.

(*Tystnad och återhämtning.*)

Martin Ursäkta mig, men det verkar på mig som att vi tills vidare inte gjort något annat än bara undvikit huvudfrågan. Aids-epidemins okontrollerade expansion håller snabbt på att bli det största problemet i världen idag. Jag kom hit för att herr Singh hade fått veta något om Aids av sina 24 kolleger som det var värt att inställa en internationell konferens för. Allt detta prat om Juggernaut och människans gudomliga vilja är bara spekulation. Jag skulle vilja veta något om fakta.

Singh Känner du inte till dem redan?

Martin Vad känner jag till?

Singh Fyllde du inte i en visumansökan innan du kom in i landet?

Martin Jo.

Singh Stod det ingenting där om Aids?

Martin Om jag stannade längre än en månad måste jag göra ett Aids-test.

Singh Just det. Detta var otänkbart för bara tre månader sedan. Det har inte införts för att skydda Indien mot turister utan för att skydda turister mot Indien. Om de är Aids-positiva efter en månad har de blivit smittade i Indien.

Westerberg Jag skulle hellre höra mer om era Juggernaut-spekulationer, Pundit Singh. Vad menar ni egentligen?

Singh Herr Olsson, jag uppskattar er synpunkt, och den är mycket viktig. Låt oss observera skillnaden mellan sanning och spekulation. Sanning är att så och så många dör i världsepidemin Aids. Allt annat är spekulation. Vad profeter förutspår och vad ansvarskännande läkare önskar, vad politiker anser att är bäst för mänskligheten och vad människan tror om er allsmäktige Guds vilja och avsikter förblir tvivelaktiga spekulationer. Låt oss vara medvetna om det. Man kan spekulera i det oändliga, men man kan aldrig säkert veta eller avgöra genom sin blotta vilja. Endast på basis av teoretisk spekulation kan vi fritt diskutera Juggernaut. Man kan endast fritt diskutera så länge man aldrig konkretiserar sina spekulationer eller förväxlar dem med verkligheten. Låt oss inte förväxla spekulationer med verkligheten. Låt oss uteslutande ägna oss åt önsketänkande.

Westerberg Till saken, herr Singh.

Singh Vad jag avser att meddela er är, att om en majoritet läkare runtom i världen bedömer det lämpligt att låta denna världsepidemi ha sin gång och decimera mänskligheten med upp till 90%, så är det ingen som kan stoppa en sådan allmän vilja. Ni känner alla till skandalen i Frankrike med det Aids-smittade blodet åt blödarsjuka, som distribuerades över hela Frankrike, och ingen kunde kontrollera saken eller ens visste om det förrän efter fem år. Och efter sex år blir vi upplysta om att samma Aids-smittade blod även exporterades till Italien, Spanien, Portugal och Grekland. Och det var omöjligt att spåra ansvarskällan eller den mänskliga faktor som fick allting att gå fel. Vi kan inte övervaka vad läkare tänker. Om de tänker att mänskligheten borde reduceras med 90% så är det ingen som kan göra något åt ett sådant sätt att tänka. Och om de agerar i enlighet med detta sätt att tänka så är det möjligt att vi inte får veta om

det förrän efter fem-sex år, för ingen kan kontrollera dem, och läkare verkar under tystnadsplikt, precis som maffian.

Om jag personligen anser att mänskligheten har begått så oerhörda brott mot livet, naturen och miljön att de förtjänar att bli utrotade till minst 90% så är jag fri att tänka så och ingen kan hindra mig. Och om det råkar bli en historisk verklighet att mänskligheten hotas av utrotning genom Aids, som Jack London profeterade, så är det ingen som kan anklaga honom eller mig för ett sådant historiskt skeende, ingen kan någonsin sätta våra profetior i samband med den historiska världsepidemin, ingen kan hålla oss ansvariga, för vi bara spekulerade och ägnade oss som mest åt önsketänkande.

(Tystnad.)

Westerberg Herr Singh, jag vet att ni kan gå längre än så.

Singh Nåväl, herr Westerberg, låt oss gå ännu längre. Föreställ er, bara försök tänka er, att det verkligen fanns ett samband mellan den mänskliga tanken och det historiska skeendet. Föreställ er, att kommunismens fall i själva verket var resultatet av 70 års böner från människor som uppriktigt önskade dess fall. Föreställ er, att det fanns massor av oskyldiga människor, trädgårdsodlare, zoologer, Greenpeace-entusiaster och hippies, som verkligen önskade att världsepidemin Aids skulle reducera mänskligheten till ett minimum bara för att livets och naturens överlevnad skulle säkras, att Aids sedan verkligen hade en fantastisk framgång och lyckades reducera mänskligheten med 90%, och att detta var resultatet av miljoner människors önsketänkande. Vad skulle ni säga om en sådan spekulation?

Frank Absurt.

Westerberg Otänkbart.

Singh Kim?

Kim Jag säger ingenting.

Singh Herr Olsson?

Martin (säger ingenting.)

Singh 50% av er säger ingenting. De övriga 50 procenten vägrar att föreställa sig idén. Jag kan tala om för er, att om det verkligen var ett faktum, att rent mänskligt önsketänkande kunde åstadkomma en sådan oerhörd historisk förändring, att om endast ett tillräckligt stort antal viljestarka människor verkligen önskade och bad om en drastisk rensning av mänskligheten och dess definitiva reducering för historiens och naturens välfärds skull och detta skulle materialiseras, så skulle ni vägra att acceptera en sådan tanke för dess rena förskräcklighets skull, och även ni 50% som inte sade något skulle rygga tillbaka i skräck och fortsätta med att ingenting säga. Och de stora gudomliga gudar som beslöt denna stora kataklysm och avsiktligt programmerade den skulle lätt komma undan med ett sådant oerhört brott, emedan det skulle vara omöjligt att binda dem vid det, eftersom det enda de gjorde var att ägna sig åt önsketänkande.

Westerberg Är detta vad ni menar med Juggernaut?

Singh Det är bara en spekulation, en ren teoretisk idé, en abstrakt symbolik, ingenting annat.

Westerberg Jag skulle vilja påstå, att om någon person någonstans i världen verkligen önskade att miljarder skulle dö i Aids, och om sedan verkligen miljarder även dog i världsepidemin, så skulle den personen vara belastad med ett outhärdligt ansvar.

Singh Och om den personen hade rätt? Om mänsklighetens enda räddning verkligen vore att 90% skulle dö? Kan ni belasta honom?

Westerberg (besegrad) Nej.

Singh Där ser du. Och resten av er? Kim?

Kim Jag säger ingenting.

Singh Herr Olsson?

Martin Jag förenar mig i herr Westerbergs nederlag.

Singh Vår neutrale gäst?

Frank Skulle ni vilja höra min invändning mot hela frågan, mina herrar?

Westerberg Naturligtvis.

Singh För all del.

Frank Min invändning är, att hela ert spørsmål, dessa spekulationer i Aids och dess möjligheter, allt detta önsketänkande, som ni kallar det, rör sig på gränslandet till svart magi. Jag förkastar det som enkelriktad vidskepelse. Sådana tankar kan endast komma från sjuka hjärnor, de är varken naturliga eller mänskliga, och i ett demokratiskt samhälle skulle en överväldigande majoritet fyllas av avsky inför ett sådant spørsmål. Jag kallar det vidskepelse. Ingenting annat.

Singh Eftersom ni för demokratin på tal, och eftersom vi råkar befinna oss i hjärtat av den heligaste antika staden i världens största demokratiska samhälle, så kan vi lika gärna i detta sammanhang även diskutera demokratin. Så låt oss göra det.

Frank Före dess vill jag gärna höra litet mer om er Juggernaut. Vad är Juggernaut exakt?

Singh Det är Krishnas triumfvagn, under vars framfart gudens trogna anhängare villigt kastar sig in i döden.

Frank Så Juggernaut är en sorts frivilligt självmord?

Singh Nej, det är mer än så. Det är en drift. Det är en naturkraft och kanske den mest mystiska och mäktiga av alla. Det är en drift för vars skull mänskorna begår vilka dårskaper och galenskaper som helst. Tyska folkets underkastelse på 30-talet under Adolf Hitlers våldsamma och vansinniga tyranni var ett Juggernaut-fenomen. Unga människor som tar droger, sprider droger och förstör sin ekonomi och sina liv för droger är en Juggernaut-drift. De vet att det är dårskap, de vet att det är vansinnigt, men de gör det ändå, ty de kan inte motstå Juggernaut-kraften. Masshysterin kring den där outhärdliga västerländska rockmusikens popularitet är en Juggernaut. Det är den extremaste höjden av vansinne och den minst emotståndliga av alla naturkrafter. Det är Juggernaut-fenomen som förändrar historien genom katastrofer.

Frank Och de som motstår den?

Singh Ingen kan motstå den.

Frank Jag tror inte att någon av oss skulle gå på en rockkonsert eller gå in för att röka crack för resten av sitt liv.

Singh Naturligtvis inte, man kan motstå det individuellt, men endast individuellt. Men historiskt är det skoningslöst oemotståndligt.

Westerberg Och vem är ansvarig för det?

Singh Ingen särskild. Det är en naturkraft.

Westerberg Det kan inte ens bemästras genom önsketänkande? Du nämnde läkare som är kapabla till att önska 90% av mänskligheten död genom Aids. Denna Juggernaut är inte händelsevis enligt din mytologi produkten av detta hypotetiska önsketänkande?

Singh (efter en paus) Vem vet?

Westerberg (till de andra) Denne gamle man svarar precis som ett orakel. Det är omöjligt att få något definitivt ut av honom. Men just det är hans svaghet, liksom det är svagheten i hela det hinduistiska sättet att tänka och resonera.

Singh Lejonet vaknar.

Westerberg Jag ska tala om vad som är bristen i ditt tankesätt och i den hinduistiska religionen. Det innehåller ingen moral, eller snarare ingen etik. Du hävdar här att du kan önska 90% av mänskligheten död, och om det verkligen skulle hända skulle du inte ha några personliga skuld känslor för det. Det är symptomet för den totala ansvarslösheten i det hinduistiskt religiösa sättet att tänka, vars praktiska konsekvenser vore att du utan att tveka skulle vara villig att sända 4 miljarder människor i döden. För dig skulle det bara vara en fråga om statistik, som för de tyska nazisterna.

(Lång tystnad.)

Singh Din svada svider, herr Westerberg. Å andra sidan, om det är något som jag respekterar kristendomen för så är det dess universella ansvarskänsla. En sann kristen

känner sig alltid ansvarig för världsordningen och för allt vad som händer i världen, och det är kanske den bästa och mest civiliserade kvalitén hos kristendomen. Jag erkänner att sådant saknas i Indien. Men, å andra sidan, tror du verkligen att naturen passivt skulle underkasta sig människans kortsiktiga dumhet på längre sikt? Tror du verkligen att kriserna i Tjernobyl och Bhopal bara är något att uthärda och förlåta? För åtta år sedan dödades 5000 människor i Bhopal på ett ögonblick. 20,000 människor blev allvarligt skadade för livet, och 200,000 människors liv blev förstörda för att vetenskapsmän och kapital hade byggt en giftfabrik mitt i ett tätbefolkat område, och olyckligtvis så exploderade fabriken. Så tråkigt! säger vetenskapen och fortsätter att bygga giftfabriker. Där, herr Westerberg, har du det verkligt statistiska sättet att tänka, den cyniska kortsiktigheten som offerar vilka mänskliga värderingar som helst för en tillfällig vinst. Och är det i människans och livets natur att bara sitta ner och rulla tummarna och fortsätta att arbeta för en sådan ofelbar vetenskaps överlägsenhet? Detta är den materialistiska Juggernaut, för vilken ingen offerar sig frivilligt, men som kräver desto fler offer utan att ens fråga dem. Samma oreligiösa Juggernaut som konstruerats av människan krävde en miljon offer vid Hiroshima och Nagasaki. Då föredrar jag min religiösa form av Juggernaut, ty den är det enda försvar vi har emot den vetenskapliga människans monstruösa och storhetsvansinniga kortsynthet. Den är bara en idé. Men ibland visar den sig vara riktig, gudarna vaknar, det utkrävs hämnd, imperier skakar och faller, och vi har en ny historisk begynnelse, såsom efter ett välbehövligt åskväder.

Westerberg Så du menar att en religiös anstorm mot förtryck är att föredra framför tyst underkastelse och tålmod.

Singh Nej, tyst underkastelse, tålmod och total pacifism är alltid att föredra, det är definitivt det enda kloka sättet att agera, men saken är den, att även om du kan pacificera människan kan du aldrig tjäna gudarna och naturen. Naturen kommer att reagera och revoltera om det blir nödvändigt, och de krafter som frigörs i en sådan revolt kan inte kontrolleras av någon annan kraft i universum.

Westerberg Och är Aids-epidemin ett symptom för en sådan revolt?

Singh (efter en paus) Vi vet inte. Men vi måste vara medvetna om möjligheten av att det kan vara en manifestation av en vaknande universell förintelse. Vi måste se fakta och verkligheten i vitögat, ty annars kommer vi aldrig att överleva. Enda sättet att klara av verkligheten och överleva den är att möta den.

Westerberg Och vad är det vi står inför?

Singh En miljon Aids-sjuka i Indien för närvarande. Det är den uppskattade siffran. Den officiella siffran är bara 11,000. Troligtvis är flera miljoner infekterade utan att de är medvetna om det. Ändå är det inte ens en procent av hela befolkningen. Men åtminstone tio gånger så många är troligen bärare och spridare av viruset - utan att veta om det. Alltsammans erbjuder prospektet av en långsamt men obönhörligt tilltagande kedjereaktion. Och vapnet är kärlek som används av naturen mot människan. Utan kärlek kan ingen människa leva. Plötsligt blir kärleken en säker död. Hur blir det då? Hur kan kärleken överleva? Hur kan människan överleva?

Kim Livet och naturen kommer att överleva och människan med dem.

Singh Naturligtvis, men hur långvarig blir krisen? Vi vet idag att den måste ha börjat för minst tjugo år sedan. Tjugo år till av ständigt accelererande statistik? Eller femtio år? Kanske hundra? Kanske människan måste dras med denna världsepidemi för alltid? Vetenskapen springer desperat i kapp med naturen men har ingen chans. Den har aldrig haft någon chans, och dess enda hopp var alltid dess egen fåfånga.

Martin Ni låter mycket pessimistisk.

Singh Och kan ni vara en optimist under dessa omständigheter, herr Olsson?

Martin Nej, men jag skulle vilja visa en annan syn på saken.

Singh Låt höra.

Martin Allt detta som ni säger om den destruktiva universella Juggernaut-kraften är mycket intressant men ganska ensidigt. Om det verkligen finns en sådan universellt

destruktiv kraft, så måste det också finnas en konstruktiv sådan, och är inte den i så fall minst lika viktig? Jag åsyftar till exempel sådana aktiviteter som Greenpeace och andra miljöorganisationer bedriver, världs naturfonden och andra sådana humanitära organisationer som Röda Korset, Amnesty International, UNESCO, WHO, och så vidare. Många projekt arbetar på att göra öknarna bördiga, såsom djupbrunnsborrningar i Tunisien och Sahara, i Israel förekommer idag världens främsta expertis på att lägga ökenland under plögen - konsten att få öknarna att blomma. Om ni, herr Singh, kan tänka er att det är möjligt för mänsklig magi att åstadkomma en drastisk decimering av mänskligheten genom blott önsketänkande, då måste det också vara möjligt för människan att blott genom tankens kraft få det att regna i alla öknar.

Singh (till de andra) Förstår ni nu varför jag insisterade på att herr Olsson skulle få vara den enda som fick skriva något om vår konferens i Egypten? Jag tror på honom. Ni har rätt, herr Olsson. Om det är möjligt för mänskligt tänkande att åstadkomma drastiska förändringar i världsordningen blott genom tankens kraft, så måste det också vara möjligt att åstadkomma konstruktiva världsmirakler blott genom tankens kraft. Men tyvärr är inte alla män lika konstruktiva som ni. Vi har fortfarande absurda dammprojekt här i Indien och i Amazonas som kommer att dränka stora områden regnskog och jordbruksområden bara för att behaga de bankirer som finansierar sådana projekt utan att fråga lokalbefolkningen, vi har fortfarande tonvis med plutonium som transporteras runt världen bara för att behaga japanska affärsmän, vi har fortfarande muslimska ledare som kommer till Bombay för att smitta ner Indien med deras Aids som de själva struntar i emedan Allah står över sådant, kort sagt, det finns fortfarande mycket ondska i världen, och endast den universella Juggernauts gudomliga kraft är nog för att besegra den. Min destruktiva Juggernautkraft är en universell nödvändighet. Man kan klara sig undan den, men den kommer aldrig att upphöra att göra sig påmind. Du kan leva ett helt liv utan att någonsin förstå vad hybris, nemesis och karma innebär, men sådana krafter kommer ändå att dominera hela ditt liv.

Martin En vän till mig i Sverige undrade varför våra samtal här måste förbli en hemlighet.

Singh Då har du redan avslöjat deras hemlighet. Naturligtvis kan du sätta allting ner på pränt och visa det för vem som helst, men vem skulle förstå? Inte ens alla i detta rum, fem perfekta och intelligenta varelser, kan helt förstå Juggernaut-symboliken, och vi som gör det är kanske bara en minoritet. Vår franske vän här, som har fört anteckningar hela tiden, vägrar att förstå den. John här är skeptisk och vill helst inte omfatta idén, vår vän Kim säger ingenting, och du kommer med alternativ. Det är allt mycket mänskligt. Ingen måste förstå Juggernaut. Har ni antecknat allt som vi har sagt, herr Jacques?

Frank Frank. Ja. Det är allt stenograferat.

Singh Kim, min komplimang för att du har fått hit en sådan utmärkt sekreterare till vår sammankomst, men jag är glad att han inte var med i Egypten. Så vi har alltsammans på pränt. Ingenting kan hindra det från att bli känt. Ändå vill jag be er om en överenskommelse.

Westerberg Vad önskar ni, doktor Singh?

Singh Naturligtvis borde vi fyra alla ha var sin kopia av vad vi själva har sagt. Men jag tvivlar på att andra kan rätt förstå våra argument om de bara läser den nakna dokumentationen. Vi var trots allt alla med i Egypten, och få andra var det. Vi har alla utom ni, herr Jacques, en gemensam teologisk bakgrund som ingen annan kan dela. Men ändå tror jag att det finns ett sätt att göra det hela förståeligt för andra.

Westerberg Till saken, herr Singh.

Singh Jag har ett förslag. Låt herr Olsson här få göra det till en roman eller åtminstone till en del av en roman. I en sådan form skulle läsarna få ha all frihet att få betrakta det som ren fantasi eller science fiction.

(*protester*)

Ge dem den friheten. Låt dem inte ta Juggernaut-idén för allvarligt. Låt dem ha möjligheten att tro att allt bara är ren fantasi, att ingen av oss har existerat, att detta möte i själva verket aldrig ägde rum, och så vidare. Vore inte det inte helt i linje med din vanliga praxis, John?

Westerberg För all del.

Singh Kim?

Kim Som ni vill.

Singh Herr Olsson?

Martin Om inte vår vän Jacques har något emot det, så har inte jag det heller.

Singh Så vi beror alla av er, vår ärade gäst, vad ni önskar eller icke önskar.

Frank Jag kom hit på Kims inbjudan bara för att stenografera dessa samtal för att behaga honom, men det finns åtminstone en person i Europa som också borde få ha en egen kopia av dokumentationen – doktor Sandy, som ni alla känner, förmodar jag, som hade kommit till er Aids-konferens, herr Singh, om ni inte hade inställt den, och som sände mig hit. Jag förmodar att han också fick herr Olsson att komma hit. Vi är skyldiga honom en kopia men ingen annan. Vad ni sedan avser att göra med dessa märkliga samtal är er egen ensak.

Singh Tack, herr Jacques. Vi uppskattar er samarbetsvilja och tackar er för ert värdefulla bidrag. Jag föreslår alltså att var och en av oss får en kopia, att vår vän doktor Sandy också får en, och att ingenting offentliggörs förrän herr Olsson har en roman redo för det. Är det i sin ordning? Är vi alla överens?

Westerberg Jag förmodar det.

(Inga protester.)

Singh Så låt oss då göra en paus och ha litet middag innan jag tröttar ut mig tillräckligt för att få ett anfall.

(Herr Singh reser sig från golvet. Samtalen avbryts. Man avser att gå tiull middagen.)

Frank Jag hoppas ni ursäktar mig om jag tar en promenad.

Singh För all del, Jacques.

Frank Frank.

Singh Jag hoppas bara ni kommer tillbaka.

(Frank samlar ihop sina styenografiska anteckningar och tar dem med sig när han går ut.)

Kim Jag tror aldrig vi ser honom mera.

Singh Vi får se.

Westerberg Varför tror du det?

Kim Han såg sådan ut.

Singh (lugn) Vi får se.

(Paus i samtalen.)

(En stund senare: middagen är avslutad, och man torkar sig om munnen.)

Då kommer Frank tillbaka.)

Westerberg Vi trodde nästan du hade gått och dränkt dig i Ganges.

Singh Tack för att ni kom tillbaka. Vi hade varit föärlorade utan er.

Kim Vill du inte ha något?

Frank Bara lite te. *(Han serveras te.)*

Singh Jag skulle vilja börja med ert fall, herr Jacques.

Frank Frank. Namnet är Frank. Glöm inte det.

Singh Nåväl, herr Frank, jag är ledsen. Men vad spelar det för roll? Herr Westerberg reser på falska pass runt i hela Asien, och hans riktiga namn är inte ens Westerberg.

Westerberg Jo, det är det, men inte juridiskt.

Singh Nåväl, det är ditt namn men inte ditt lagliga namn. Och Kim har inget annat namn än Kim. Och vem kan väl någonsin få namnet Olsson rätt? Namn har ingen betydelse. Om ni inte har något emot det, skulle jag gärna vilja fortsätta kalla er herr Jacques. Det passar er.

Frank Som ni vill, Sir.

Singh Tack. När ni överlämnade oss åt vår middag blev vi riktigt oroliga. Vi trodde att ni kanske hade lämnat oss för gott. Jag är inte beroende därav, men jag fruktar att alla de andra är ytterst beroende av era stenograferade anteckningar. Jag hoppas verkligen att våra samtal före middagen inte sårade eller skrämde er.

Frank Ni får ursäkta mig, men jag fann dem faktiskt en aning stötande.

Singh Varför?

Frank De var på gränsen till omänsklighet.

Singh Och ändå känner ni inte till fakta. Vi spekulerade endast metafysiskt.

Frank Vilka fakta har jag missat?

Singh Herr Jacques, jag misstänker att ni har kommit hit med helt andra motiv än de andra. Kim, herr Westerberg och herr Olsson är alla här av religiösa skäl. De vill veta mer om religiösa sanningar. Men ert skäl till att vara här är något helt annat. Vad är det?

Frank Det har jag sagt. Doktor Sandy skickade mig hit.

Singh Varför?

(Jag suckade.)

Frank Ni känner förmodligen till att jag är en gammal agent från det kalla kriget. Jag är ett stycke vrakgods. Mitt sista jobb gjorde slut på mig. Jag upptäckte några mycket skumma förehavanden hos vissa läkemedelsindustrier. Jag antydde för min chef i Paris att läkemedelsindustrin var mycket mera kriminell och mäktig än alla drogmaffior i hela världen, vi hade ett gräl, och han såg till att jag hamnade på ett mentalsjukhus, från vilket jag rymde med hjälp av Kim här. Sedan kom vi hit tillsammans.

Kim Du överdriver. Du bara tillråddes att vila upp dig på vilohem av din chef. Du lydde, och jag övertalade dig sedan att lämna det.

Frank Jag tycker om att dramatisera.

Singh Känner ni till att AZT-industrin snabbt håller på att bli världens största affär?

Frank Jag kunde just tänka mig det.

Singh Det är dock ett typiskt västerländskt fenomen. Det är deras affär. Många genomskådar det redan som den största affärssvindeln i historien, men ingen i västvärlden får ens andas blotta tanken. Ni förstår, läkare, medicin, sjukhus, hela den baletten, är ytterst respektabel. Det är möjligt att ni i Europa och Amerika i framtiden får se den politiska makten rinna igenom politikernas händer för att i stället fastna i läkarnas. Då är det slut med demokratin, och i stället för stater kommer det att finnas nationalsjukhus för isolerandet av alla patienter i deras sängar i den lyckliga illusionen genom massmedia om att de fortfarande är medborgare. Du har alldeles rätt. Mediciner, av vad slag det vara må, är mycket mäktigare och farligare än droger, ty de är lagliga och helt vetenskapliga, fastän de utvecklats genom experiment på djur som dött på kuppen. Det är ett västerländskt vetenskapligt problem. Här i Asien föredrar vi den religiösa attityden till sådana problem, och vi kommer aldrig att acceptera läkemedelsföretag från väst som nya kolonialmakter som förslavar friska människor i påtvingat beroende av mediciner.

Martin Det finns människor i Europa som till och med påstår att Aids som världsepidemi är en bluff.

Singh Det kan det mycket väl vara. Vi vet inte ännu. Situationen är den, att denna så kallade världsepidemi förbryllar alla auktoriteter. Den fransman som upptäckte viruset är något så ovanligt som en vetenskapsman som offentligt förklarar att han hade fel i sina slutsatser, och han grälar nu med resten av världen. Det råder stor förvirring på området, panik har resulterat i ansvarslöshet och oordning, ingen kontrollerar något, alla är skrämde från vettet, och ingen är helt säker på ens att denna fatala sjukdom verkligen existerar.

Westerberg Är det möjligt att den inte existerar?

Singh Du kan varken utesluta den möjligheten eller möjligheten att den verkligen kan bringa mänskligheten på gränsen till utrotning. Mellan dessa båda möjligheter är allting möjligt.

Martin Jag känner människor i Europa som hävdar att Aids kan botas genom naturliga hälsokurer.

Singh Ingenting är omöjligt.

Westerberg Känner du verkligen till fall av Aids som har botats?

Martin Inte personligen, men jag har hört talas om dem.

Frank Vad är det exakt som du har hört?

Martin Jag har hört det sägas helt rakt upp och ner, att Aidsviruset har funnits sedan historiens födelse, att det inte är något nytt, att endast den aktuella hysterin kring upptäckten av viruset har resulterat i epidemin, och att det lätt kan botas på helt naturlig väg utan någon medicin.

Frank Vad har du för källa?

Martin En anonym journalist.

(Tystnad.)

Singh Varför ställer ingen den självklara frågan: Kan man lita på anonyma journalister? Den frågan skulle absolut ha ställts till herr Olsson nu var som helst i den västerländska världen, men lyckligtvis är vi i Indien, och ni tycks alla ha förstått någonting av mentaliteten här. Jag ska ändå besvara frågan. Vi kan inte motsäga den anonyme journalisten såvida vi inte kan bevisa att han har fel. Han kan mycket väl ha rätt. Men vi vågar inte lita på att han har rätt, ty vi vet för litet; men det vore kriminellt att utesluta den möjligheten att han kan ha rätt innan det har bevisats att han har fel. Vad tror ni om saken, herr Olsson?

Martin Jag tror att Aids kan botas på helt naturlig väg om endast patienten själv tror att det är möjligt. Redan 1984 kände jag till ett fall som nästan lyckades bota sig själv från Aids genom att ta LSD.

Singh Nästan?

Martin Till slut blev han hindrad av sina läkare från att ta LSD. De skrattade åt honom, han stängdes på i ett sjukhus där han inte fick tillgång till den drogen, och han dog.

Singh Så världen fick aldrig veta om LSD verkligen kunde bota Aids eller inte?

Martin Jag har aldrig hört talas om något sådant bevisat fall än så länge.

Singh Har någon annan?

Westerberg Jag har träffat några norrmän från Bergen som faktiskt trodde på en sådan kur, men jag har aldrig hört om några resultat.

Kim Det är ett annat fenomen med denna sjukdom. Folk som lyckas bota sig från Aids blir aldrig kända.

Westerberg Varför?

Singh Det är hela tiden Juggernaut-fenomenet vi talar om. Det är det enda svar jag kan ge på den frågan. Juggernaut som sprider panik och kaos på sjukhusen, som skrämmer vetenskapsmän från vettet, som får forskare att bekämpa varandra i stället för att hjälpa varandra, så att forskningsområdet blir förvirrat av att målinriktningen blir odefinierbar, sardoniska journalister som gör obekväma uttalanden, insinuationer och artiklar i massmedia, den ständiga tillväxten av förvirring och kaos, allt vittnar om den anryckande Juggernaut...

(får plötsligt ett ohyggligt epileptiskt anfall.)

Kim (rusar upp, upprörd) Doktor Singh!

(Westerberg och Martin gör det lilla de kan, men anfallet är mycket svårartat och chockartat och verkar inte gå över. Frank samlar än en gång ihop sina papper och går ut, den här gången definitivt. Ingen tänker på honom.)

(Tillbaka till biblioteket.)

Marcus Vad hände?

Martin Det var kvällen den 13 november 1992. Vår värd fick ett epileptiskt anfall som han inte återhämtade sig ifrån. Några dagar senare var han död. Jag blev sjuk och nästan medvetlös av den traumatiska upplevelsen och skickades därför av John och Kim upp i bergen, där jag återhämtade mig. När jag kom tillbaka var doktor Singh död.

Marcus Och den fjärde, han som förde protokollet?

Martin Han kom aldrig mer tillbaka. Men långt senare skickade han oss en avskrift av protokollet. Därför finns hela scenen bevarad.

Marcus Det var väl tur det.

Martin Ja.

Marcus Hade ni andra sådana konferenser?

Martin Jo, men jag var inte alltid med.

Marcus Blev du sjuk då också?

Martin Som socialt överkänslig kan jag råka ut för vad som helst om sällskapet blir för mentalt ansträngande. Jag tål inte människor. Jag mår bäst ensdam, även om jag aldrig mår bra då heller.

Marcus Du menar inte att du är socialt sjuk?

Martin Om det ändå var så enkelt. Nej, det är min överkänslighet som spökar. Jag tål till exempel inte gräl. Fastän jag ville bli lärare som ung var det det sista jag hade dugt till, för en lärare måste hela tiden hantera konflikter. Det har jag aldrig kunnat göra. Jag tål dem inte. Jag går under i dem bara jag får bevittna dem fastän jag inte deltar i dem.

Marcus En unik åkomma.

Martin Men om alla led av den skulle vi ha en fredlig värld utan konfliktproblem.

Marcus Därför blev du diplomat i stället.

Martin På mitt eget sätt, bara intimt och privat och underjordiskt i skymundan, liksom John.

Marcus Men er fyramanskonferens i Benares ledde väl inte till någonting?

Martin Nej, men det var kanske den första dokumentationen över aidsituationen i Indien. Först ett år efteråt vågade tidningar och tidskrifter ta upp problemet.

Marcus Har du fler sådana konferenser att ösa material ur?

Martin John deltog en gång i en liknande konferens med kineser i Kathmandu, Nepal. Han sände mig hela konferensen efteråt, då jag inte kunde delta. Det var året 1995, då jag inte kunde resa till Indien.

(Ett annat rum i Kathmandu.)

John Westerberg Samtalen fördes på engelska, nepali och kinesiska. Det mesta som kineserna sade sinsemellan på kinesiska kunde jag inte förstå, men Doktor Sun gav mig en kontenta efteråt, som jag litar på. Ingenting sades alltså på svenska, varför min översättning ibland kan verka något tillgjord. Jag har inte skrivit ner alltsammans på engelska, då jag hellre koncentrerade allt på svenska, då ingen annan här förstår detta språk, och då jag tycker om att öva min svenska. Det säger sig självt, att inga mikrofoner eller bandupptagare kan förekomma vid sådana här samtal.

Doktor Sun fungerade som vår värd och ordförande. Jag försöker återge alltsammans som Frank Chablon skulle ha gjort det.

(*Doktor Sun, Kim, Ho och Ping tar plats med John.*)

Sun Jag är mycket glad över att ha fått er tillsammans under samma tak, så att vi kan prata om viktiga ting, som angår inte bara Indien och Kina utan hela världen. Dessa mina vänner från Kina är herr Ho och herr Ping. Herr Ho är medlem av kommunistpartiet och har något inflytande. Herr Ping är diplomat och har mest

kommit som åskådare. Herr Kim är buddhist och representerar Indien, medan vår vän herr John, som är född västerlänning, är väl insatt i såväl tibetanska frågor som buddhistiska, politiska och religiösa.

Ping Vilken religion representerar han?

John Jag är född kristen i den ortodoxa kyrkan, och min utbildning är grekisk-rysk, men jag har nu bott nästan fyra år i Indien och känner Ladakh såväl som Tibet.

Ping (till Sun) Han representerar alltså inte västerlandet?

John Jag representerar västerlandet bara i egenskap av demokrat.

Ping En viktig politisk markering.

Sun Men alla representerar vi freden. Vi vill alla ha fred, och vi har här ett gyllene tillfälle att mötas över gränserna, Indien mot Kina och demokrati mot kommunism.

Kim Indien upplever Kinas fortsatta ockupation och sinofiering av Tibet som ett konstant och ständigt växande hot mot Indien.

Ho Indien har ingenting att frukta av Kina. Det försäkrar vi.

Kim Hur kan Indien tro på Kinas försäkringar när Kina placerat ut så många kärnvapen i Tibet som pekar direkt mot Indiens folkrikaste delstater?

Ho Ni bara måste tro på våra försäkringar. Ni har inget annat val. Ni har ingenting att sätta emot oss.

Ping Odiomatiskt, herr Ho.

Ho Det struntar jag i. Indien kan inte hota oss.

Ping Därför bör vi inte heller hota dem.

Ho Tror du inte jag vet det? Men den där killen (*pekar på Kim*) försöker vara oförskämnd och fräck.

Ping Låt honom ryta. Han har inga tänder.

Kim Vi har ingenting att sätta emot er, men världsupinionen växer emot er utan Indiens hjälp.

Ho (till Ping) Hör bara på honom! Han hotar! – Herr Kim, försöker ni hota oss? Är ni med i den internationella komplotten mot Kina? Vad tror ni kommunistpartiet är till för? Att slå vakt om Kina och rädda henne! Vi vill inte ha den västerländska dekadensen och korrruptionen i Kina! Vi vill inte ha det amerikanska barbariet med våldsfilmerna och pornografi och narkotika! Vi vill behålla vårt Kina intakt och organiserat som stat! Hela västerlandet är ju i upplösning i synnerhet moraliskt! Det är det vår moraliska plikt mot vårt land och folk att skydda oss mot!

Kim Varför förföljer ni då buddhismen?

Ho Vi förföljer inte buddhismen.

Kim Den är nästan utrotad i Kina. I Tibet förstörde ni nästan alla dess kloster och böcker.

Ho Det var ett misstag som begicks av de fyras gäng. Vi har sedan dess återuppbyggt klostren.

Kim Ni har återuppbyggt en tiondel av alla förstörda kloster och bara sådana kloster som kan vara attraktiva för turister. Resten låter ni de av er utsugna tibetanerna återuppbygga själva med egna medel, som till exempel Ganden, ett av de tre största klostren i världen, som ni tvingade tibetanerna att riva ner för hand och transportera ner alla dess stenar i dalen. Nu får de själva utan er hjälp bära upp varje sten igen.

Ping Lämna det här åt mig, kollega. (*till Kim*) – Buddhismen är på återkommande i hela Kina. Den har utsatts för grava orättvisor inte bara i Tibet utan i hela Kina.

Sun Är det inte till och med så, herr Ping, att ni som statsvetare räknar helt kallt med den möjligheten att buddhismen kan återvinna så mycket inflytande att den i Kina kan komma att ersätta kommunistpartiet om detta skulle upplösas?

Ping (med en blyg blick mot Ho) Det är faktiskt så, Doktor Sun.

Ho Vad är detta? Kommunistpartiet kan inte tolerera buddhistiska komploter.

Ping Det är ingen komplott, min vän. Det är snarare som en försäkring.

Ho Jag förstår er inte, kollega. Är ni lojal mot partiet eller inte?

Ping Givetvis.

Ho Hur kan ni då vara buddhist?

Ping Herr Ho, vårt parti har funnits i femtio år. Buddhismen har funnits i hälften av fem tusen år. Den har överlevt alla kriser. Inte ens kommunistpartiet har kunnat utrota den.

Ho Kamrat, er vidskepelse förvånar mig.

Sun Mina vänner, tala engelska och låt oss hålla oss till saken.

Ho (pekar på John) För den där imperialistiske västerlänningens skull?

Sun (visar på Kim) Vi är inte bara kineser här, och engelska är det enda språk vi alla förstår.

Ho (vänder sig till John) Nåväl, herr västerlänning, för er skull ska vi tala engelska. Ni har inte sagt mycket. Vi vill gärna veta vad ni har här att göra. Vi kan inte se er färg.

John Jag är neutral men mycket här för att lära och förstå. Jag respekterar era argument. Jag anser själv att den amerikanska vulgärkulturen och kapitalismen är världens kanske största onda. Det enda som kanske är ännu ondare är er behandling av det tibetanska folket.

Ho De var barbarer. Vi civiliserade dem.

John Med atombomber? Med att förstöra deras skolor och universitet?

Ho De hade inga. Vi gav dem sådana.

John Deras skolor och universitet var deras kloster.

Ho De var fästningar för korruption och utsugning.

John Det fanns bara böcker och konstverk i dem. (avbryter innan Ho hunnit börja tala) Och till detta onda kommer er behandling av uigurerna i Öst-Turkestan och mongolerna i Inre Mongoliet.

Ho Ni menar barbarerna i Sinkiang. De är bara muslimer.

Kim Men ni spränger era atombomber på detta folks av er ockuperade lands område.

Ho Sinkiang har alltid tillhört Kina.

John Nej, det har varit självständigt närhelst det har fått möjlighet att vara det, liksom Tibet, Manchuriet och Mongoliet.

Ho Ni vill således, herr John, frånrycka Kina Tibet, Sinkiang, Inre Mongoliet och Manchuriet?

John Tyvärr är manchurierna numera bara fyra procent i sitt eget land. Resten av mänskorna där är inplanterade Han-kineser.

Ho Utvandrare och pionjärer!

John Kalla det vad ni vill. De har placerats där av er. De andra folken, alltså tibetanerna, mongolerna och uigurerna, vill inte röna samma öde att uppslukas och utrotas på naturlig väg av Han. De vill överleva. Och de ser ingen annan möjlighet att överleva än att göra sig fria från Kina.

Ho De kan bara överleva inom ramarna för folkrepublikens civilisation.

John De är av annan mening själva.

Ho De kan inte klara sig på egen hand. Inte ens ryssarna kan ju klara sig på egen hand efter att de avföll från socialismen.

John Därför att socialismen hade miljöförstört hela Sovjetunionen. Vill ni att samma sak sker i hela Kina?

Ping Det har redan skett på lokala håll.

Kim Koko Nor till exempel.

Ping Inte bara det.

Ho Kamrat, er dåliga moral förvånar mig mer och mer.

Ping Kamrat, Kina kan inte längre göra anspråk på ofelbarhet inför världens ögon. Förr eller senare blir alla hemligheter kända.

Ho Genom spioner! Hur vet vi att inte dessa västerlänningar också är spioner, som bara kommit hit för att få ut något av oss?

Ping Doktor Sun försäkrade deras neutralitet.

Sun Mina herrar, jag försäkrar er att herr Kim bara representerar indiska och buddhistiska intressen. Herr John har förklarat sig vara lika mycket mot Amerika som ni.

Ho Det är inte bara Amerika som är farligt! Det är hela världskapitalismen! Hur vet vi att mister John inte representerar någon hemlig falsk humanitär organisation som bara går kapitalismens ärenden?

Ping Kamrat, jag måste varna er för er brist på diplomati. Ert sätt att tänka kan i längden bara leda in i återvändsgränder och inbördeskrig.

Kim Tala engelska!

Sun Jag ber er, mina herrar, att samarbeta. Det är därför vi är här. Hans Majestät Konungen av Nepal gav oss enkom sin tillåtelse att sammanträda här för fredens skull.

Ho Hur kan världen vara så blind och förförd av kapitalismen att den inte förstår att kommunismen bara vill utbreda freden!

Sun Säg det på engelska.

Ho Hur kan världen vara så blind och förförd av kapitalismen att den inte förstår att kommunismen bara vill utbreda freden!

Kim Om den bara vill utbreda fred, varför använder den då våld?

Ho Kina använder sig inte av våld. Vi använder oss bara av lugn övertalning.

Kim I Tibet har denna lugna övertalning alltid endast bestått av våld.

Ho Där tar ni fel.

Kim Herr Ho, ni är gränslöst naiv.

Ho (till Ping) Han förolämpar mig!

Sun Herr Ho, en teoretisk fråga. Om det skulle bli inbördeskrig i Kina mellan kommunistpartiet och armén, på vilken sida skulle ni då ställa er? Skulle ni försvara landets säkerhet och ordning och ge ert stöd åt armén, eller skulle ni försvara landets frihet och kommunistpartiet?

Ho En sådan situation kan aldrig uppstå.

Sun Hur vet ni det?

Ho Det är helt enkelt omöjligt.

Sun Och ni, herr Ping?

Ping Jag medger att situationen skulle kunna uppstå. Doktor Suns fråga är viktig. Kommunistpartiet försvarar ställningar som blir allt mera otidsenliga medan armén tyvärr blir alltmer korrumpierad. Dessa båda utvecklingar strävar helt mot varandra. Om det skulle bli en kris skulle jag ta avstånd från båda och ansluta mig till ett buddhistiskt parti.

Kim Varför inte ett demokratiskt?

Ping Kina är ännu inte moget för konsekvent demokrati.

Ho Detta är de första vettiga ord ni har sagt idag, kamrat.

Ping Jag önskar er samma visdom.

Sun Herr Ho, i vilka avseenden anser ni att kommunistpartiet har lyckats?

Ho I alla avseenden.

Sun Tag ett exempel.

Ho Födelsekontrollen. Där har Kina lyckats medan hela världen för övrigt har misslyckats (*vänder sig mot Kim*) och i synnerhet Indien.

John Tycker ni då det är mänskligt och naturligt att *tvinga* familjer till att bara ha ett barn?

Ho Det är nödvändigt. Det borde vara nödvändigt över hela världen. Befolkningsexplosionen hotar ju att förstöra hela jorden. De naturliga epidemierna, som förr begränsade mänsklighetens utbredning, har eliminerats av läkarvetenskapen, och Aids sprider sig för långsamt. Därför måste tvångsåtgärder införas.

John Ni vill alltså att Aids sprider sig mera?

Ho Ja, särskilt i Afrika, Sydamerika och Indien. Se bara hur människor har det i städer som Calcutta, São Paulo, Mexico City, Cairo och Delhi! Det vore ju rena barmhärtigheten att 90% av alla världens fattiga människor fick dö så att resten fick en säkrare framtid!

John Mer än hälften av mänskligheten är fattig. Ni vill alltså att hälften av mänskligheten skulle omkomma så att resten fick överleva?

Ho Ja. Det vore förnuftigt.

John Och vill ni då även offra hälften av alla kineser?

Ho Kina skulle må gott av om mer än hälften av alla kineser inte existerade.

John Ni är åtminstone konsekvent.

Ho Och hur ser ni på västerlandets utveckling? Där finns också en miljöförstöring som är den värsta i världen.

John Jag har alltid varit av den meningen att människan bör återvända till naturen då bara naturen kan rädda henne. De stora åttasiffriga miljonstäderna har jag alltid betraktat som dödsfällor.

Ho Då lutar vi åt samma håll. Det gläder mig. Ni är trots allt förnuftig. Men för mig fick även alla miljonstäder stryka med.

John I västerlandet är vi av den uppfattningen att befolkningsexplosionen bara beror av fattigdom. Om levnadsstandarden höjdes över fattigdom och nöd skulle familjerna inte längre ha många barn, och befolkningsexplosionen skulle upphöra. Men vi tror inte på kommunismens tvångsmedel. Bara kapitalismens frihet kan åstadkomma detta.

Ho Vad spelar det för roll vilka medel som används bara de ger resultat? Jag tror att vår metod är effektivare.

John Men den är omänsklig.

Ho Är Aids, prostitution, narkotikamissbruk och självmord mänskligare?

Sun Frågan är om målet kan nås med mänskliga medel.

Kim Mina herrar, båda era alternativ är lika omänskliga, medan buddhismens och kristendomens frivilliga celibat kan vara rätt lösning och till och med effektivare än diktatoriskt tvång.

Ho Kina är demokratiskt!

Ping Börja inte nu igen!

Ho Han förolämpar mig!

Sun Mina herrar, jag tror att vi har avhandlat det viktigaste. Får jag nu bjuda er på en måltid?

Ho Doktor Sun, detta var det första riktigt kloka ni har sagt idag. Jag har velat avsluta dessa meningslösa diskussioner hela tiden.

Ping Innan vi slutar har jag dock en viktig fråga. Doktor Sun, jag har hört att ni har skrivit en artikel i en tidning som utges i västerlandet på engelska av en nära vän till mister John. Vi ställde upp på att komma hit på er inbjudan och diskutera på villkor att det hemlighölls. Hur vet vi att ingenting av våra samtal kommer ut?

Sun Jag skrev en artikel om Kinas framtid i en liten obetydlig kulturtidskrift vars redaktör jag känner själv. Han är musiker och litteraturforskare och helt ofarlig.

Ho Hur vet ni det?

Sun Mina herrar, ni får bara acceptera det, liksom Kim får acceptera att era kärnvapen i Tibet pekar mot Indien.

Ho Ni skriver ingenting om detta i tidningen eller någon annan tidning?

Sun Jag ger er mitt ord på att inte göra det. Jag har tystnadsplikt.
Ping Och dessa två då? (*indikerar John och Kim*)
Sun Herr John och herr Kim, mina vänner kräver av er att ni inte skriver något på engelska om vårt samtal här idag.
John Vi lovar att inte återge något enda engelskt ord av vad som har sagts här idag.
Ping Eller kinesiskt.
John Eller kinesiskt.
Sun Är ni nöjda, mina herrar?
Ping Vi får vara nöjda. Kanske Kina i alla fall här idag kommit ett steg närmare Indien och Västerlandet.
Kim Bara en fråga: vad har ni för planer med Hongkong och mot Taiwan?
Ho Konferensen är avslutad.
John Doktor Sun överförde oss värdigt och smidigt från debatten till middagen. Något mer intressant fick vi inte ur kineserna. Mister Ho var under måltiden tyst och butter medan herr Ping bara var ytlig artighet. Jag tror att båda kände att de hade sagt för mycket och åtminstone mer än vad som var lämpligt. Doktor Sun var beundransvärd allt igenom genom hans perfekta balansgång. Han är en ovärderlig tillgång för oss.

Följande dag vidtog en helt annan sorts konferens, som jag inte har kunnat återge på samma sätt. I stället för kineserna deltog en buddhistisk munk från Tibet, som står nära Dalai Lama, och en seg Khampa, en oförbätterlig kinesbekämpare, som själv hörde till de sista som aktivt bekämpade kineserna, som aldrig givit upp och som fortfarande rör sig som han vill inom Tibet utan att någonsin ha blivit tagen av kineserna, då han känner vägarna bättre än de. Det säger kanske sig självt att han är en gammal nära vän till mig och en av mina bästa vägvisare. Även Doktor Sun var med.

I stället för kinesiska talades det här en hel del tibetanska, men varken Doktor Sun eller Kim avbröt när tibetanerna rent spontant övergick i sin intensiva diskussion sinsemellan på tibetanska, då de efteråt alltid förklarade kontentan för oss.

Det enda viktiga med detta nästan lika långa samtal var, att min Khampavän lyckades göra det helt klart för Doktor Sun, att han personligen aldrig ämnade vila eller ge upp förrän inte bara Tibet var helt självständigt och helt återgivet sina egentliga geografiska och demografiska gränser, utan även Östra Turkestan, Inre Mongoliet (återgivet till det Yttre Mongoliet) och Manchuriet. Han gjorde det också helt klart för Doktor Sun att kineserna, efter att dessa länder återvunnit sin fulla självständighet, kunde räkna med att bli konsekvent utkastade från alla håll där de lyckats inplantera sig på främmande folks områden med en större konsekvens och brutalitet än ryssarna från Baltikum. Han menade att det var helt realistiskt att räkna med, att när Turkestan blev självständigt, så skulle muslimerna där inte tveka inför att massakrera varenda kines som hjälpt till med att förstöra deras land. Han belyste också, beträffande Turkestan, att muslimerna där hade ett massivt stöd att räkna med från alla muslimska länder i Centralasien, då alla dessa länder, inklusive Turkiet, fått mottaga hundratusentals flyktingar från Turkestan, det så kallade Sinkiang, som på kinesiska ju bara betyder Nya Provinsen. Vidare varnade han särskilt Kim för klenroghet och eftergivenhet mot kineserna från Indiens sida och från västvärldens. Han poängterade då särskilt västvärldens normala ryckande på axlarna över Hongkong och dess framtid efter 1997:

Khampakrigaren Kineserna är ett folk utan själ och utan integritet. De är en enda själlös massa som tillsammans bildar en amöba som bara sväller och breder ut sig och uppslukar allt som det kommer i beröring med. Hongkong och västvärlden kan inte räkna med att Hongkong kommer att tillåtas ha kvar någon form av egenvärde

efter juli 1997. Så som vi känner Kina är det troligt att allt personligt i Hongkong då kommer att försvinna, liksom i Taiwan, om Kina tillåts uppsuga även detta.

Munken Nej, min vän, ett sådant kompromisslöst resonerande är direkt farligt och ytterst oförnuftigt. Som politik betraktat är en sådan attityd dödfödd.

Khampakrigaren Det handlar inte om politik. Det handlar om vad varenda tibetansk, turkestansk, mongolisk och manchurisk individ tänker i hela Asien, som haft någon kontakt med någon kines. Vi har lärt oss denna oförsonliga attityd av 46 års förtryck.

Munken Det är en farlig, oförnuftig och obuddhistisk attityd som ingen vettig buddhist eller tibetän kan dela.

Khampakrigaren Fråga vilken tibetän eller uighur som helst i Tibet eller Turkestan. De har alla tvingats in i den mot sin vilja.

Munken Jag kan bara resignera.

Doktor Sun Gud hjälpe Kina.

Kim (lägre) Ni låter som om ni givit upp och som om ingenting kunde rädda Kina.

Doktor Sun Min käre unge vän, det har tyvärr varit så ända sedan massakrerna på Himmelska Fridens Torg för sexton år sedan. Om en regering vänder sina vapen mot det folk som den regerar över, så kan det folket inte göra annat än beröva den regeringen dess mandat att regera. Om den fortsätter att regera ändå kan det bara bli värre ju längre den håller på.

Khampakrigaren (reser sig) Tack, doktor Sun, för er gästfrihet. Tyvärr finns det alltför få kineser som ni.

Doktor Sun Tack själv, min vän, för att ni kom. Men hur sällsynta vi uråldriga kulturkineser än är, som nu i mer än tjugo sekler konstant fått se hur Kina aldrig lärt sig av sina misstag, så blir vi dock fler och fler som unjerdjordiskt om inte annat och desto mera målmedvetet arbetar för en ny regering och för en återställning av den demokratiska ordning som faktiskt genomfördes av doktor Sun Yat Sen för sjuttio år sedan.

(Munken och Khampakrigaren tar hövligt avsked med handflatorna mot varandra i en respektfull bugning. Kim följer dem ut.)

John Kan ni ytterligare förklara er, doktor Sun?

Doktor Sun Kina fick lida fruktansvärt under den västerländska imperialismen från 1850 och under japanerna och Kuomintang fram till 1949, men ingenting var så ont av allt som kom från väst som kommunismen. Karl Marx baserade hela sin filosofi på ett oförsonligt klasshat, och detta hat var den enda drivkraften i hela hans livsverk. Kommunismen byggde från början till slut bara på hat, och detta hat har alla kineser tvångsmatats med under hela Ordförande Maos tid och längre. Grundpelaren i detta imperium av lögn är att ändamålet helgar alla medel, och därmed är det fritt fram att använda våld i hur stor utsträckning som helst. Detta våld, som bara är renodlat vanvett, har kineserna tvångsmatats med under sextio år. Detta hat har tillåtits drabba även andra folk och särskilt tibetanerna, kanske det minst hatiska folket i världen. Men hat slår alltid tillbaka mot sig själv. Det måste slå tillbaka på kineserna, och detta hat, som kommunisterna pryglat Kina med i 46 år, kommer tyvärr inte att slå tillbaka så mycket på kommunisterna själva, som liksom i Ryssland bara kommer att försvinna och byta färg, som det kommer att drabba det oskyldiga olyckliga kinesiska folket.

John Samtidigt som jag sympatiserar med Doktor Sun och delar hans ängslan måste jag tyvärr ge min Khampa rätt. När kineser omkommer genom landsomfattande konvulsioner får man aldrig exakta uppgifter om de faktiska dödstalen. Ett exempel: vid Himmelska Fridens Torg den 4 juni 1989 publicerade kommunistpartiet uppgifter om några hundratal döda 'som skjutits av misstag' eller som omkommit genom 'självförvållade omständigheter'. Kort sagt menade Deng Xiaoping att de som dog på Himmelska Fridens Torg fick skylla sig själva när de stod i vägen för tanksen, som hela världen kunde se att mejade ner tusentals. Den faktiska

dödssiffran är uppskattad till över 10,000, kanske 12,000. Det är omöjligt att ta reda på det exakta antalet. Vid koncentrationslägren kring Xining lär 10 miljoner fångar vara internerade. Ingen vet exakt, och ännu mindre vet någon hur många som dött eller avlivats där under kommunistregimen, men det torde vara fler. Under 'det stora språnget framåt', när Kina tvångsindustrialiserades på 50-talet, omkom cirka 40 miljoner människor av svält. Ingen vet exakt. De tvingades från landsbygden till industriella kollektiv där endast värdelöst skrot tillverkades, medan miljoner anställdes för att döda småfåglar i onödan och vansinne. Under kulturrevolutionen omkom cirka 100 miljoner människor – ingen vet exakt. Mänskovärdet är obefintligt i Kina och har endast utvecklats i Taiwan och Hongkong, vilket dessa oaser givetvis inte vill förlora, och vilket är det första de förlorar om de inlemmas i Kina. Inget mänskovärde i Kina kan utvecklas så länge kommunisterna styr landet. Deras regim har från början till slut kännetecknats av tomma ord som brutits – kineserna har aldrig givit något löfte utan att ha brutit det. Av alla opålitliga folk i världen är det det mest konsekventa.

Synd att du inte kunde delta i våra konferenser, Martin. Då hade du fått mera uppgifter.

Marcus Men du reste tillbaka och hade mera att göra med den där John och hans vänner.

Martin Förvisso. Från 1997 reste jag dit årligen.

Marcus Men vad är det nu som har hänt?

Martin Det var det jag ville tala med dig om. Det är därför jag är här.

Marcus Berätta.

Martin Egentligen så handlar alltsammans om, att ju mindre sagt om saken, desto bättre.

Marcus Desto mera spännande blir saken.

Martin Precis. Det är därför jag är här, för att göra det hela ännu mera spännande.

Marcus Så kom då någon gång till saken.

Martin Ta det lugnt, Marcus. Vi har all tid i världen.

Marcus Om vi verkligen har det, varför tar du dig inte också en drink som jag?

Martin Det är du som dricker här, Marcus. Det räcker.

Marcus Det räcker inte för mig. Jag vill ha klarhet i det här. Vem är du egentligen? Vad gör du här? Du har kommit som en oinbjuden gäst och kraschat mitt party. Därför har jag rätt att kräva en förklaring.

Martin (stilla) Är det inte tillräckligt att jag är här?

Marcus Som vad? Som levande eller död? Som levande person eller som spöke? Man får ju inte ens ta på dig!

Martin Låt oss inte gå in på det. Det har inte med saken att göra.

Marcus Vad har då med saken att göra? Du har aldrig kommit till saken!

Martin Var glad för det. Du har rätt. Jag har gått som katten kring het gröt hela tiden, och det blir inte bättre av att gröten ständigt blir hetare.

Marcus Vad är det för gröt du pratar om? Kan den ätas?

Martin Naturligtvis inte. Den är ju bildlig.

Marcus Varför är den då så het? Kommer du från helvetet?

Martin Ja, jag kommer från helvetet.

Marcus Vilket helvete?

Martin Det värsta på jorden.

Marcus Vad fan har du varit med om egentligen? Jag är beredd att acceptera dig som en vålnad, alla som såg dig här tog genast för givet att du var ett spöke och lade skräckslagna benen på ryggen och försvann, och det blev slutet på min fest, men säg då åtminstone om du verkligen är död! Bara prata rent språk och var rakt på sak! Jag ska tro dig vad du än säger, och så kan vi i lugn och ro och under mera avslappnade

former sedan diskutera ditt liv på andra sidan, men låt mig åtminstone få veta om du verkligen kommer därifrån!

Martin Det är det jag tyvärr inte kan göra.

Marcus Vad fan menar du!

Martin (hela tiden lågmält) Det är bara du som är spänd här, Marcus. Ta dig en drink till, så mår du bättre.

Marcus (fyller genast på sitt glas rejält) Risken är att det slutar som en snedtripp. Om man inte mår bra är att dricka det sista man ska göra, för då mår man tvärsäkert ännu sämre. Man ska ju heller aldrig dricka ensam.

Martin Men jag är här.

Marcus Ja men du dricker inte!

Martin Jag behöver inte.

Marcus Men jag behöver. *(sveper sin senaste fulla drink)* Låt mig nu äntligen få veta vad det är frågan om.

Martin Vad tror du, Marcus? Du kände ju mig. Du såg ju hur jag var mindre och mindre hemma och bara reste längre och längre bort och stannade längre och längre borta. Vad tror du jag gjorde det för? Vad jag än gjorde här blev jag bara ignorerad. Jag stod inte ut med den förhärskande likgiltigheten. Vad jag än skrev blev det bara refuserat och det utan anledning och så opersonligt som möjligt, som om jag var en spetälsk som det gällde att inte ens vidröra med någon kommunikation på långt avstånd. Ändå var allt vad jag skrev viktigt. Var det för att jag engagerade mig i den tibetanska saken på ett tidigt stadium och prokinesiska krafter drog öronen åt sig så att jag blev svartlistad? Artur Lundkvist gjorde bruk av sitt ansvar som ledamot av Svenska Akademin till att varje gång en pjäs av Graham Greene sattes upp brännmärka den med att kommendera: Hissa pestflaggan! Han såg till att Graham Greene aldrig fick nobelpriset och kanske flera andra värdiga engelsmän med honom, som Robert Graves och Somerset Maugham. Jag vet inte hur det fungerar med svartlistning eller vitlistning i vårt land, men jag blev som skribent aldrig behandlad som om jag ens hade något människovärde. I Himalaya bland buddhister och tibetaner blev jag åtminstone behandlad som en människa. Där fick jag uppleva att jag hade ett människovärde, och det hos människor som själva var förtryckta och drivna i exil från sitt hemland. Var det då konstigt att det inte var särskilt svårt för John att övertala mig till att följa med på en hemlig resa in till Tibet?

Marcus Så han förförde dig?

Martin Nej, han tog mig med på en resa så att jag själv skulle få se under vilka förhållanden livet trots allt överlevde i Tibet. Han hade själv gjort otaliga hemliga resor in till Tibet och varje gång riskerat livet, så han visste hur man gjorde. En gång hade han åkt fast och nästan torterats ihjäl, så han visste vad det handlade om men gjorde det på nytt ändå.

Marcus (försiktigt) Tog de livet av dig?

Martin Nu är du där igen. Tänk inte på ovidkommande detaljer. Jag är bara här för att upplysa dig om vad som gäller.

Marcus Allt vad du sagt hittills har bara ökat min förvirring.

Martin Ta dig en drink till, så klarnar tankarna.

Marcus Jag har väl knappast något annat val? *(fyller på)*

(Buller utanför. Det bultar på porten.)

Vad är det nu då?

Martin Jag tror det är dina vänner som har kommit tillbaka.

Marcus Har de glömt nånting? Jag får väl gå och släppa in dem då. *(reser sig med någon svårighet och går och öppnar. Biblioteket skymms under tiden.)*

(öppnar. Utanför står Max och Marlene. Hon är helt plakat.)

Max Ursäkta oss, Marcus, men Marlene insisterade.

Marcus Insisterade på vad då?

Marlene Hej, Marcus! Är du uppe ännu?
Marcus Annars skulle jag väl inte kommit hit och öppnat. Du är färdig, Marlene.
Marlene Tror du inte jag vet det. Annars skulle vi aldrig ha kommit tillbaka.
Max Hon var rädd för att lämna dig ensam med spöket.
Marcus Vilket spöke?
Marlene Martin, förstås! Har du honom kvar i biblioteket?
Max Du är full, Marlene.
Marlene Påminn mig inte om det.
Max Hon påstod att hon hade glömt att ta den sista drinken. Hon vägrade ge sig med mindre än att få komma tillbaka och se om den fanns kvar.
Marcus Om den inte finns kvar finns det andra drinkar.
Marlene Det är det jag menar. Kom så går vi in och ser om vi såg i syne eller om spöket verkligen var verkligt, Max. Jag är säker på att det var i biblioteket jag såg det.
Marcus Ta det försiktigt.
(Max och Marlene kommer in. Marlene behöver hjälpas på traven.)
Marlene Förlåt mig, Marcus, men vi var så oroliga för dig.
Marcus Kom in på egen risk. Jag har inget ansvar för vad ni eventuellt får se i biblioteket.
Max Självklart, Marcus. Marlene insisterade helt och hållet själv.
(De kommer in i biblioteket igen, som nu är tomt.)
Marcus (häpen) Vad?!
Max Vad är det?
Marlene Han behöver en drink.
Marcus Om det ändå var så enkelt.
Max Har du glömt något?
Marcus Jag är säker på att...
Marlene Han är alldeles för nykter.
Max Nu ser du ju själv, Marlene, att här inte finns något spöke.
Marlene Jag är alldeles för nykter. Men vi såg ju alla samma sak.
Marcus Vad såg ni?
Max Det spelar ingen roll. Ge henne hennes drink, så går vi sedan. Nu har hon fått se att hon såg i syne. Jag ser till att hon kommer hem och i säng, Marcus.
Marcus Jag hoppas vi slipper baksmällor i morgon efter allt vad vi har fått se.
Max Vad har *du* sett, Marcus?
Marcus Tala inte om det. Dessutom verkar allt vara utsöpet.
Marlene Då är det lika bra vi går hem. Följ mig hem, Max, men inte ända ner i sängen.
Max Som du vill, käraste. *(hjälpes henne ut igen.)*
Marcus Jag beklagar...
Max Vad då?
Marcus Att whiskyn var slut.
Max Det var kanske lika bra det. Hon har fått tillräckligt. *(De går ut.)*
Marcus (ensam) Alla nattliga besök har nu gått hem, och vi kommer aldrig att få någon klarhet i vad Martins egentliga ärende var, om han alls var här... Men vi såg honom alla. Till och med dessa två som inte såg honom tycks ha sett honom. Problemet är, att vi vet inte om någon av oss hade sett honom även i nyktert tillstånd...

(resignerar och drar sig tillbaka)

(Ett mörkt tempelrum i Lhasa.

John, Martin, doktor Sun, den tibetanska munken, en mongol och en uighur.)

John Vi beklagar vår vän från Iran och hans svada och att han har brutit upp från vår hemliga konferens, men den är inte slut ännu. Jag hoppas bara att han inte förräder oss innan vi är klara. Var så god och tala, vår vän från Kashgar.

Uighuren Kinesernas övergrepp mot Turkestan har till och med varit värre än deras övergrepp mot Tibet. De har använt vårt land som atombombslaboratorium och för alltid förgiftat stora delar av landet. Jag har den största sympati och medkänsla för Tibet och tibetanernas sak, och vi måste göra gemensam sak mot Kina, då ju också norra Tibet drabbats av kinesernas totala miljöförstörelse med vidsträckt förgiftade landområden och med onaturlig begränsning av de tibetanska nomadernas vandringsområden och boskapsinnehav. Turkestans och Tibets situation är som de nordamerikanska indianernas, som systematiskt berövats land och rörelsefrihet och slutligen utrotats av amerikanerna. Något sådant får inte hända i Asien men håller ändå på att hända. Kineserna håller på att metodiskt plantera in kineser i Sinkiang som ett led i det systematiska och beräknande ersättandet av folken i Turkestan och Tibet med kineser, som inte hör hemma i våra trakter varken etniskt, språkligt, mentalitetsmässigt eller konstitutionsmässigt.

Mongolen Jag vidimerar ditt argument fullständigt. Sedan fem sekler tillbaka har kineserna metodiskt ansträngt sig för att behärska och undertrycka mongolerna. Ändå etablerade kineserna från början själva sin gräns mot mongolernas land i och med byggandet av den kinesiska muren. Norr därom har sedan urminnes tider bara vi mongoler bott. Det borde kineserna acceptera, och de borde dra sig tillbaka från Inre Mongoliet till de gränser som de själva med sådant nit från början byggt upp.

Doktor Sun Jag är medveten om att vi är inkräktare i detta land och att vi inte har någon rätt att vara det och att fortsätta vara det. Min huvuduppgift här bland er är att be om ursäkt för mitt folk och för det kommunistiska parti, som så länge det fortsätter ha makten i Kina kommer att fortsätta stinka. Jag är medveten om att min ursäkt inte räcker långt till, och att den kan förefalla klumpig, men jag vill gärna anknyta till vår vän från Iran och hans argument. Fler och fler medborgare i Kina idag börjar inse att den enda vägen mot en dräglig politisk framtid är att inse och erkänna de egna misstagen. Kinas katastrofala misstag var kulturrevolutionen, som i sin tur var ett resultat av kommunismens beklagliga maktövertagande i Kina. Denna tragedi var i sin tur ett resultat av 30-talets kriser med Kuomintangpartiets uppsplittring och Japans förödande aggressioner mot Kina. På 20-talet höll Kina på att bli en upplyst demokrati, som Indien är idag, under doktor Sun-Yat-Sens kompetenta ledning. Att denna demokratiska process misslyckades genom hans efterföljare Chang-Kai-Shek och Mao Zedong och deras inbördeskrig jämte Japans förödande krig mot Kina är Kinas stora tragedi under 1900-talet. Alla efterföljande tragedier inklusive Tibets, Sinkiangs och Manchuriets är direkta följder därav.

Emellertid hade åtminstone kulturrevolutionen kunnat undvikas. Kina hade kunnat uppfylla sina konstruktiva löften mot Tibet under 50-talet. I stället valde Kina att våga det vanvettiga försöket att utplåna Tibets kultur, ett försök som var lika dödfött som vanvettigt och som i praktiken blev Kinas kommunistiska partis bankruttförklaring och självmords-återvändsgränd, genom att Kina även försökte utplåna buddhismen i hela Kina. Revolutionen i Kina hade kunnat styras i en konstruktiv riktning, men partiet valde 1966 att i stället styra det i destruktiv riktning. Kinas fall var därmed oundvikligt.

Det har pågått i ett antal år. Marknadsekonomin är dödsstöten mot ett centralstyrt och förenat Kina, och genom massmedias och särskilt televisionens inflytande blir det omöjligt att vända tillbaka. Kina kommer att gå samma öde till mötes som Sovjetunionen. Därom är jag och de flesta kinesiska upplysta medborgare övertygade.

Därmed vill jag vända mig från Kinas inre angelägenheter och mot våra vänners argument från de autonoma regionerna. Jag förnekar inte att våra vänner från Tibet, Sinkiang och Mongoliet har rätt. Men antag att Kina lämnade Tibet och Sinkiang. Vad skulle då Tibet få i stället? Landets gränser skulle öppnas för ett fullkomligt hänsynslöst

kapitalistiskt utnyttjandesystem. Autostrador skulle dras kors och tvärs genom landet, klostren skulle bli turistindustrier med cirkusjippon, hamburgerbarer skulle öppnas i varje gathörn i Lhasa, staden skulle drunkna i trafik och avgaser, bordeller och kriminalitet skulle få insteg, och det skulle bli dödsstöten för tibetansk kultur. Vore det bättre än dagens ändå ganska måttfulla kinesiska kontroll av situationen?

Och vad skulle Sinkiang få i stället? Det skulle bli islamsk revolution där med samma inbördeskrig och anarkieresultat som i Afghanistan, Tadjikistan och Iran. Det skulle kanske bli en islamsk terrorregering utan kontroll över alla blodbad som skulle äga rum. Vore det bättre än Kinas ändå ganska nyktra sekulära behärskande av situationen?

Vår vän från Mongoliet har helt rätt i att den naturliga skiljemuren mellan våra båda folk är den kinesiska muren. Kina har själv byggt den för att utestänga mongolerna från Kina. Jag har inga argument att bemöta vår vän från Mongoliet med. Kinas förtryck av Mongoliet bottnar i att mongolerna har varit det enda folk som Kina har fruktat då endast mongolerna någonsin hotat Kina innan Japan blev en stormakt. Därför har Kina alltid velat gardera sig mot mongolerna från uppförandet av den kinesiska muren till idag. Jag kan inte försvara Kina mot Mongoliet. Jag kan bara förklara varför Kina föredragit att hålla Mongoliet instängt som en ande i flaskan framför att släppa ut dessa förfärliga tartarer.

Ni kan trösta er med att det troligen inte kommer att gå bättre för Kina i framtiden. Marknadsekonomin kommer att öppna dörrarna för alla lössläppta kapitalistdemoner, av vilka de farligaste är Japan, Amerika, droger, kriminalitet, prostitution och aids. Mest av dessa fruktar jag Japan, som redan förut visat sig kunna ställa till med obotliga skador för Kina.

Därmed ber jag att få tacka för att ni har velat lyssna på mig och särskilt vår vän mr Westerberg för att han organiserat detta intressanta möte. Vi har träffats på demokratisk basis, och bara våra vänner muslimerna har betett sig odemokratiskt genom att ta illa vid sig för att man uttryckt sina åsikter. Som förnuftig buddhist har jag aldrig kunnat acceptera islams intoleranta ensidighet, som måste resultera i vanvetliga diktaturer som ayatollah Khomeinis, Saddam Husseins, överste Khadaffis och andra liknande. Liksom jag tar avstånd från Kinas kommunistiska parti tar jag avstånd från islam, då båda stinker lika mycket. Tack för att ni i denna kinesiska konferens även ville lyssna på Kina.

Kim Vår lärde vän från Kanton får ursäkta, men tyvärr kan vi inte skona Kina. Om det hade funnits fler kineser som vår lärde vän från Kanton vid inflytelserika poster hade vi säkert sluppit det kinesiska bekymret. Vi har nu i dagar fått lyssna till dessa kinesiska argument om hur Kina har hjälpt Tibet med vägar och sjukhus, välfärd och industrialisering med mera sådan skit medan samtidigt alla kultur-revolutionens färor skriker i grälla färger och utplånliga historiska katastrofester från varje heligt kloster och tempel i Tibet. Jag måste få precisera vari det kinesiska brottet egentligen består. Tibet var känt för resten av världen som hemmet för all mystik. Det var ett dimomhöljt ouppnåeligt religiöst centrum utan motstycke, vars helighet var så legendsusad och högstämd, att det verkade lika totalt oåtkomligt som den största av alla religiösa lockelser. Just denna mystik, som var Tibets hela väsen, ägnade sig kineserna åt att metodiskt och avsiktligt bryta ner sten för sten och avliva. Det hela var ett överlagt mord på en annan nation. Man kan bara jämföra detta med spanjorernas utplåning av Inkariket i Peru och kanske med tyskarnas hantering av Polen, men det är endast tyskarnas försök till utplåning av judarna som överträffar Kinas brott mot Tibet. Detta brott kan aldrig sonas, om inte Tibet får bli självständigt jämte det lika misshandlade Turkestan, och om inte Kinas kommunistparti upphör att existera.

Ett led i Kinas metodiska utplåning av Tibet som nation var stängningen av gränserna söderut mot Indien. Vi har under dessa dagar fått höra många intressanta historiska argument. Jag vill också komma med ett. All asiatisk civilisation har kommit

från Indien. Där föddes hinduismen och buddhismen, och denna indiska buddhism spred sig till Bortre Indien och Kina och Japan och är ännu idag den mest civiliserande kraften i hela östra Asien. Kinas stängning av gränsen mot Indien var för Tibet en strypning av Tibets andliga pulsåder och ett kapande av ett fosters navelsträng i livmodern. Av alla kinesiska brott mot Tibet var detta det kanske grymmaste och mest utstuderat onda. Tibet hör kulturellt ihop med Indien och inte med Kina. Indien har alltid tillfört Tibet positiva andliga stimulanser och ledare, men allt vad Kina har givit Tibet är förtryck och förtryckare. Vår lärde vän från Kanton försökte måla upp fasorna med ett Tibet och ett Turkestan utan kinesiskt beskydd, som då fullständigt skulle vara blottställda för kapitalistisk utsugning och exploatering med hamburgerbarer, bordeller, kriminalitet, droger och aids överallt. Utan att försvara turismen vill jag då fråga Kina om inte detta utsugit och exploaterat Tibet med rovdrift i alla dess skogar med miljökatastrofer och ökenutbredning som resultat utom utrotning av många arter vilda djur? Innebär inte Kinas eliminering av andra utländska exploaterande krafter att Kina försäkrat sig om ett monopol i hela Tibet, som möjliggör för Kina att kunna ta vad som helst i form av mineraler, guld och uran därifrån utan att ens behöva betala för det? Samtidigt är jag förvånad över er naivitet, doktor Sun. Det är ju just bordeller och krogar med etablerat alkoholmissbruk över hela Tibet som ni kineser mest av allt främjat i Tibet. Varenda större gata i Lhasa domineras numera av bordeller för aidsspridning till tibetanerna, som om det inte var nog att ni förut gjorde allt vad ni kunde för att förstöra vartenda tibetanskt tempel och kloster och oskära dem med avföring och stallverksamhet för svin efter att först ha plundrat dem. Därmed har vi inte berört Kinas utnyttjande av Tibet som kärnvapendepå för långskjutande missiler, ett faktum som är lika viktigt att framhålla som utnyttjandet av Sinkiang, förlåt, Turkestan, som provsprängningsområde för kinesiska kärnvapen utan att Turkestans folk fått ge någon tillåtelse därtill. Kort sagt, vår värde vän från Kanton, allt vad ni säger är skitprat. Tibet har ingenting att vara Kina tacksamt för medan kontakten med Indien, Nepal och Bhutan är livsviktig för Tibets andliga existens och liv. Därför måste vi inför världen insistera på att alla pass och vägar mellan Tibet och Indien öppnas och får förbli öppna utan restriktioner och helst även utan kontroll. Det är egentligen bara naturliga handelsvägar det är frågan om, som helt onaturligt har blockerats av Kina.

(En stunds tystnad innan tibetanen tar till orda.)

Tibetanen Med stor tacksamhet har jag lyssnat till allt vad som har sagts under dessa dagar, men jag kan inte besvara ett enda av alla era argument och frågor eller bemöta en enda av er. Jag kan varken försvara den kinesiska överhetens sak eller den tibetanska saken. I stället vill jag rikta en bön till er västerlänningar. Det är från er initiativen kommer i den värld som idag är, och det är därför bara ni som kan göra någonting åt saken. Men i Tibet och i det tibetanska livet är det bara en enda sak som någonsin har fungerat, och det är böner.

Därför vill jag be er att be för oss. Tänk på oss och bed för oss, och sprid detta budskap ut över världen. Tanken är det mäktigaste som finns, och tankens renaste manifestation är bönen. Naturligtvis finns det skillnad på böner och böner; sådana böner som ber om pengar och makt är mera värdelösa än dasspapper och avföring, men en bön som ber för andras sak, som är konstruktiv och menar väl, som har en ärlig och god avsikt och som är väl övertänkt, är mäktigare än någon politisk handling i världen. Genom den goda bönen kommer vi som närmast den yttersta andligheten och den högsta upplysningen, och det finns kanske ingen högre och ädlare strävan vid sidan av den inre meditationen. Men till och med meditationen kan vara mera egoistisk än den sanna bönen.

Därför är mitt enda budskap till den omvärld som vill hjälpa Tibet: giv oss era böner. Ägna oss era tankar. Vår svåraste tid är redan över, vi blir kanske självständiga redan inom tio år, men den goda sanna bönen är den viktigaste motorn i alla

konstruktiva omvälvningar. Vi ber inte om pengar och vapen mot kineserna. Allt vad vi behöver är era böner.

(En liten stunds tystnad igen.)

John Har ni något att säga, doktor Sun?

Doktor Sun Vår buddhistiske hindu har alldeles rätt. Jag tar tillbaka allt jag sade till Kinas försvar. Dess politik i Tibet och Turkestan har från början till slut varit oförsvarlig, och jag lovar er alla, att jag kommer att göra allt vad som står i min makt för att bidra till att Kinas kommunistiska regims terrorherravälde bringas till ett slut. Alla fruktar vi för konsekvenserna av en sådan revolution, den kan mycket väl bli världens historias svåraste efter 50 år av omänskligt förtryck, men allt traumatiskt som en sådan omvälvning kan medföra måste skrivas på Kinas kommunistpartis skuldkonto. Det började med massakrerna på Himmelska Fridens Torg i Peking, och det kommer inte att ta slut förrän det skyldiga partiet är fullständigt tillintetgjort.

John Tack, doktor Sun. Vi tackar för er medverkan.

(Alla bryter upp. Kvar blir endast John och Martin.)

Tack för att du kunde vara med och dokumentera våra samtal, Martin.

Martin Det var det allra minsta jag kunde göra. Men varför bragtes inte förföljelserna mot Falun Gong på tal? Kinas användning av fängslade Falun Gong-utövare för att stjäla deras organ och sälja dem på internationella marknader är ju säkerligen Kinas mest flagranta brott mot mänskliga rättigheter idag!

John Vi kunde inte ta upp allt, Martin. Bara den sedan 50 år pågående tvångssteriliseringen av tibetanska kvinnor och mödrar är bara det ett alltför omfattande kapitel för att kunna avhandlas summariskt. Den kinesiska regimens etablerade brottslighet är för omfattande för att kunna kartläggas. Vi vann i alla fall doktor Sun för vår sak, och han har ett viktigt inflytande. Jag tror faktiskt att han om någon kan få hela partiet på fall. Vi kunde inte heller ta upp Olympiafrågan, fastän den är den mest brännande just nu.

Martin Varför inte det?

John Tänk själv, Martin. Olympiaden i Peking får både Berlin 1936 och Moskva 1980 att framstå som oskyldiga. 1936 hade tyskarna ännu inte inlett någon aggressiv och dödlig rasism, och 1980 var Gulag nästan utdött. Likväl bojkottades inte Berlin men väl Moskva men bara för Afghanistans skull. Här i Kina pågår ett folkmord sedan 60 år, här finns ett i högsta grad levande Gulag mycket värre än Sovjetunionens någonsin var, vad ryssarna gjorde i Afghanistan var ingenting mot vad kineserna har gjort i Tibet under sin 60-åriga förintelse av landet och dess folk och kultur, och likväl ämnar ingen bojkotta olympiaden, som är det största propagandanumret i regimens historia. Doktor Sun är kanske vårt enda hopp om en kullkastning av regimen. Han vet mycket väl vad som pågår och vad olympiaden är för en svindel. Att föra den på tal i konferensen hade bara avlett uppmärksamheten från väsentligheterna.

Nu gäller det för dig att ta dig ut ur landet med bevarandet av ditt inkognito. Naturligtvis skall jag hjälpa dig hela vägen. Det var på mitt ansvar du kom hit, och jag är ansvarig för att du säkert kommer tillbaka. Det blir inga svårigheter förrän vi kommer till Nangpa La. Där patrullerar numera kinesiska gränsvakter som hänsynslöst skjuter skarpt mot alla flyktingar.

Martin Jag är inte rädd. Kunde jag komma hit kan jag komma tillbaka.

John Det gäller att inte ta några risker.

Martin Händer det mig något, så att jag mot all förmodan skulle bli kvar där uppe, hängande någonstans mellan liv och död i Himalayas svåraste pass, så lovar jag att göra mig påmind.

John Vi ska nog få dig tillbaka till dina vänner igen.

(De bryter upp och går ut.)

Vid utgången möts de av två kinesiska vakter med k-pistar.)

Vakt 1 Halt! Följ med oss till Drapchi! Ni ska förhöras!

John Vi är bara två turister.
Vakt 2 Men ni har talat med tibetaner! Det är förbjudet!
John Dra åt helvete, era förbannade politruker! (*skuffar den ena på den andra och smiter*) Spring, Martin!
(*Martin springer ut även han. Omsider öppnar kinserna eld och skjuter hysteriskt tills magasinerna är tömda. Till slut sansar de sig och lugnar ner sig.*)
Vakt 2 Vad var de? Amerikaner?
Vakt 1 Det spelar ingen roll. De är döda. Får vi någonsin tag på dem släpper vi dem aldrig levande ifrån oss.
(*De tar på sig sina k-pistar och går.*)

Slut.

Göteborg 27.4.2008

Efterskrift.

De tre privata konferenser som delvis återges i denna situationsskiss av problemen i Tibet har ägt rum i verkligheten. Därför har inga autentiska namn eller signalement på deltagarna återgivits.